

11e JAARGANG N° 44 – 15 JANUARI 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

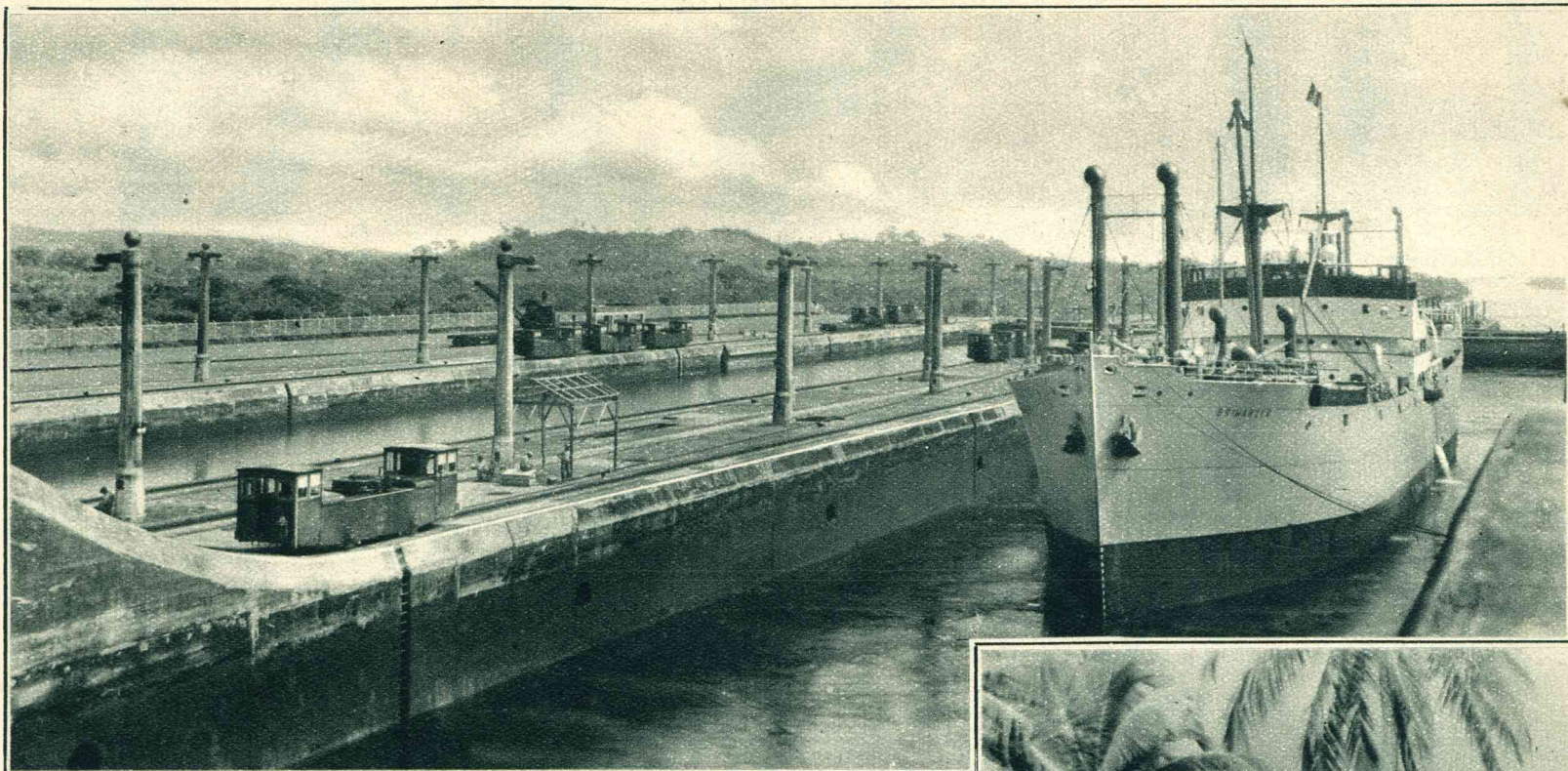
AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946



THEE VOOR TWEE

(foto Ufa)

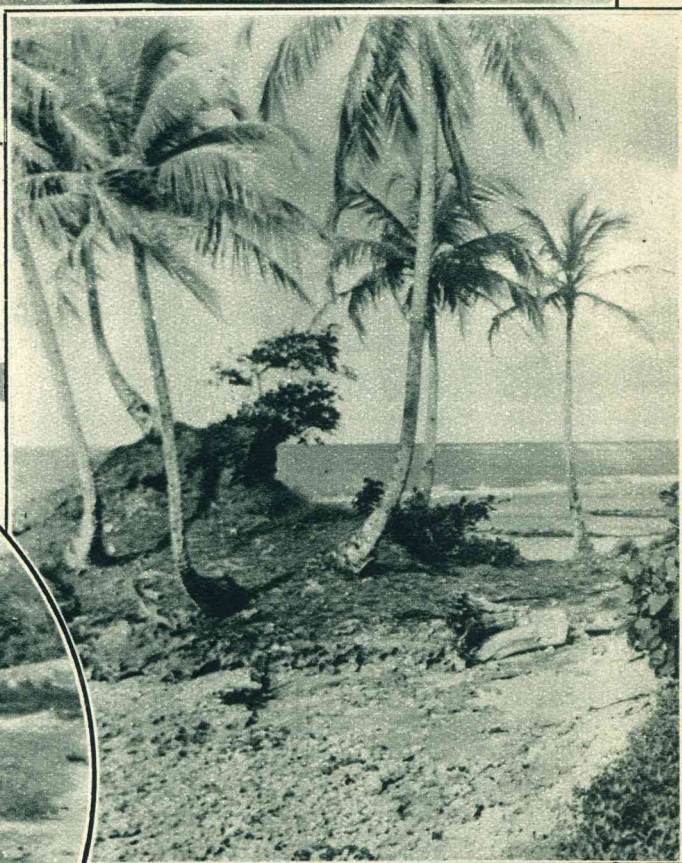


In de sluizen van het Panamakanaal. Op de kaden de tractors, die het schip voorttrekken.

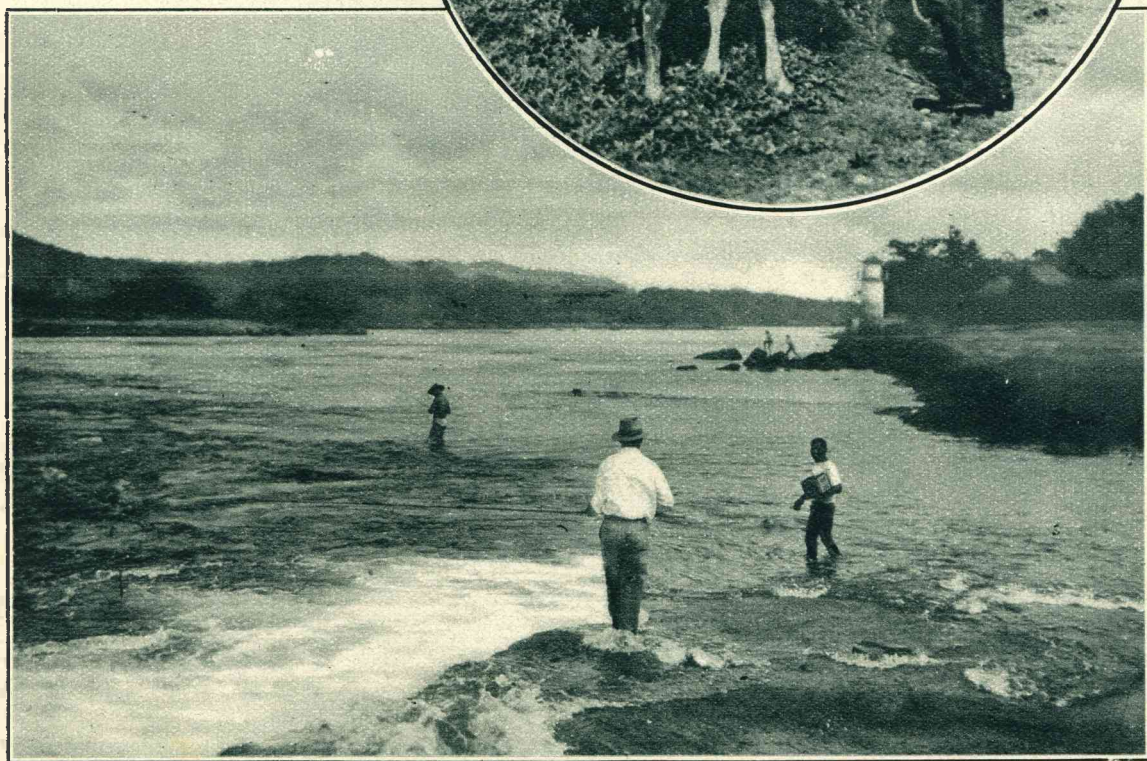
ZWERFTOCHT

DOOR WEST SLOT INDIË

De republiek Panama, welker havenstad Cristobal wij vervolgens bezoeken, wordt geheel door Amerika beheerscht. De Amerikanen hebben, na de Fransche mislukking in 1904, het wereldberoemde Panamakanaal, dat de verbinding vormt tusschen



Schilderachtige tafereeltjes in de omgeving van Puerto Limon, Costa Rica.



den Stillen en den Atlantischen Oceaan, verder afgegraven. Met zware forten beschermen zij den toegang tot het kanaal. Geen wonder, dat de invloed der Vereenigde Staten groot is in dit land. Alle Amerikaansche goede en slechte gewoonten zijn hier onder de menschen aan den wal ingeburgerd. Het rassenonderscheid is hier zeer sterk merkbaar. De negers, die het grootste gedeelte der bevolking van Cristobal vormen, mogen bijvoorbeeld alleen door de achterdeur de winkels binnenkomen. Maar de hospitalen, regeeringsgebouwen, wegeaanleg zijn grandioos.

Evenzoo de bewaking van de zgn. „Canal-Zone”. Minstens honderd militaire vliegtuigen zijn hier bijeengebracht, de forten zijn van het modernste geslacht voorzien, bom- en torpedo-werkplaatsen zijn er een half dozijn. Neen, aan de bewaking van de uitgangen van het kanaal ontbreekt werkelijk niets.

De sluiswerken maken een geweldigen indruk. De schepen worden door drie achter elkander gelegen sluizen 30 Meter boven den zeespiegel gebracht. De daarvoor benodigde tijd bedraagt nog geen 15 minuten. Het schip krijgt aan iedere

Het Panamakanaal krijgt zijn water van de Chagres-riool die ook de heele kanaal-zone van licht en kracht voorziet

zijde drie door batterijen gedreven lokomotiefjes, die als „trekpaard” dienst doen. De sluisdeuren worden vanuit een centraal gebouw geopend en gesloten. Alles geschiedt zonder geschreeuw; bevelen worden gegeven door middel van belsignalen. Het water voor de sluisen wordt verkregen door afdamming van een in de nabijheid stroomende rivier. Wat denkt u, dat zoo'n doorvaart kost? Het tarief is 1.20 dollar per ton; zoodat voor ons schip maar eventjes 15000 dollar moet worden neergeteld!

De lengte van het geheele kanaal is 72 k.m., waarover wij acht uur varen.

In Panama bezoeken wij nog enkele kleinere plaatsen; ook in de republiek Costa Rica gaan wij aan land. Plaatsruimte belet mij u nog uitvoerig van deze staten en van



In de omgeving van de stad Panama vindt men nog de romantische bouwvallen van een kathedraal.



In de omgeving van het stadje Puerto Limon, aan de kust van Costa Rica.

hun heerlijke landstreken te vertellen. Maar de foto's spreken voor zichzelf. Dit gedeelte van Amerika behoort ongetwijfeld tot de schoonste oorden der wereld.

Het kan niet iedereen gegeven zijn de „West” te bezoeken, maar ik durf vertrouwen dat de lezer door mijn korte reisbeschrijvingen en meer nog door mijn fotocollectie in dit blad gepubliceerd, 'n goeden totaal-indruk heeft gekregen van de landen, door den genialen Christoffel Colombus voor het eerst betreden.

VAN AGTMAAL.

Aan de kademuren van het schilderachtige stadje Panama.

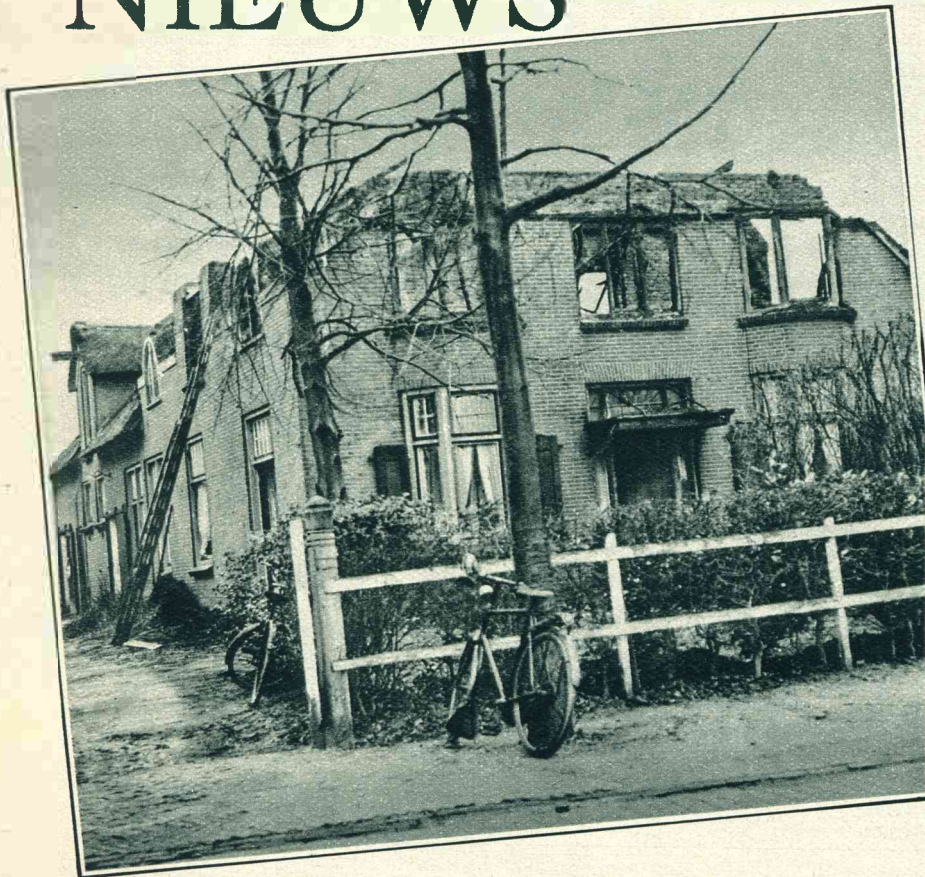




De wereldberoemde violist Fritz Kreisler zal Maandag a.s. in het Concertgebouw te Amsterdam onder auspiciën van het concertbureau De Koos optreden.

Op de Zuiderzee verging de vrachtboot Stanfries IV, welke tusschen Leeuwarden en Amsterdam vaart. Aan de Friessche kust onder Hindeloopen vond men later den laadnast boven het wateruitsteken. Een Rijksbetonningvaartuig bracht op de plaats waar het schip zonk een boei aan

ALLERLEI NIEUWS

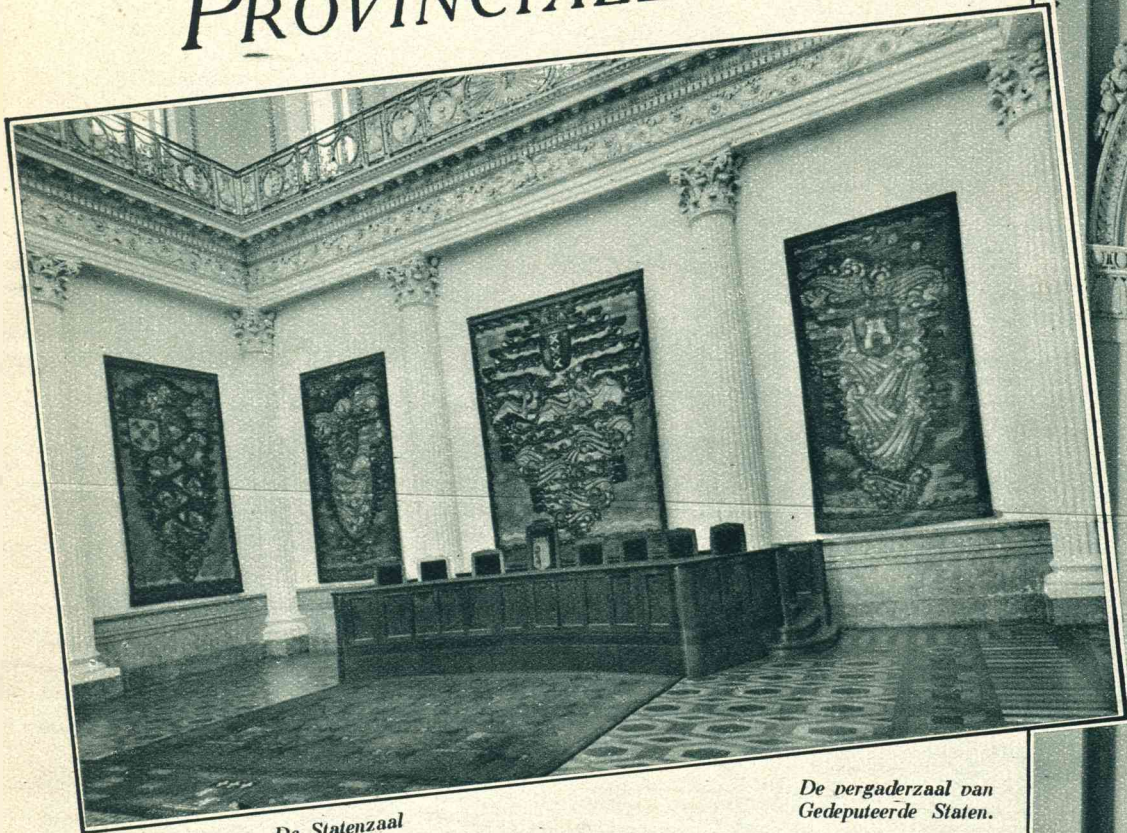


Voor de derde maal brandde te Laren de modelboerderij van Majoor af. De stallen werden echter behouden.

Op de poppententoonstelling, welke in gebouw „Arti” te Amsterdam werd gehouden, stonden ook de laatste koningen van Nederland, n.l. Willem I, Willem II en Willem III opgesteld.

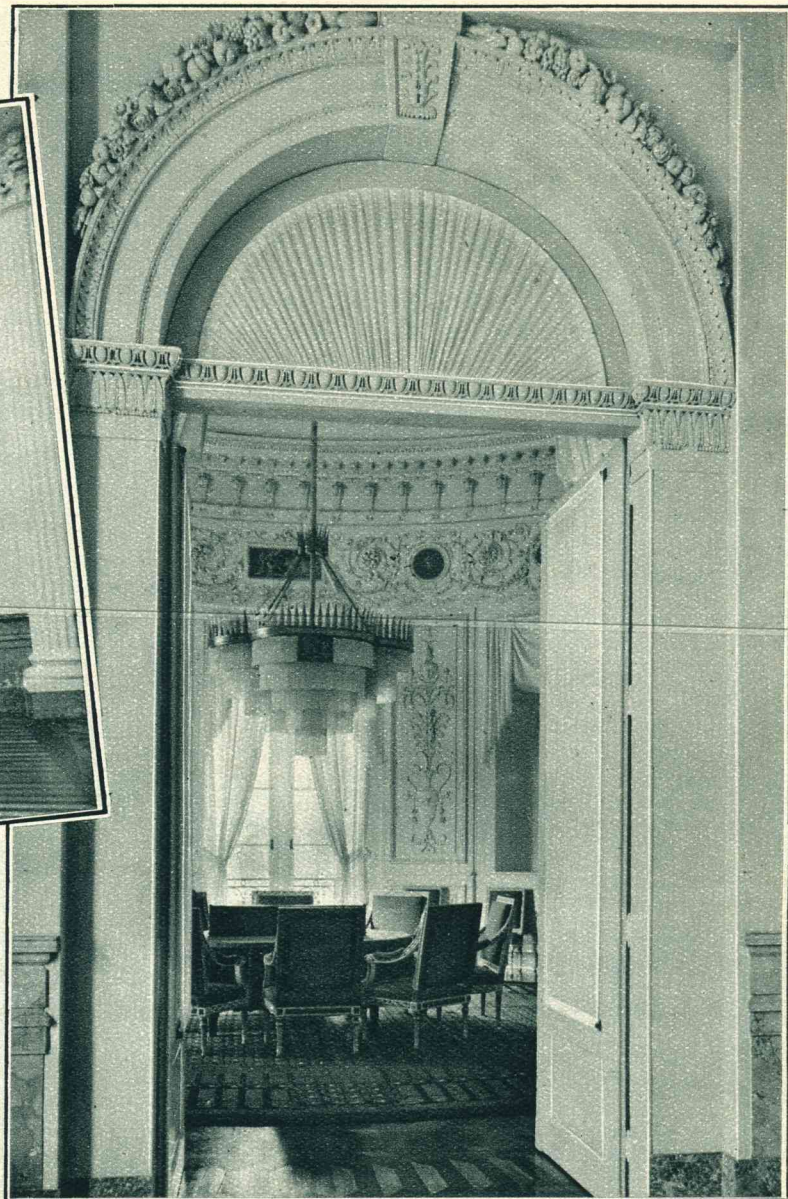


DE PROVINCIALE GRIFFIE

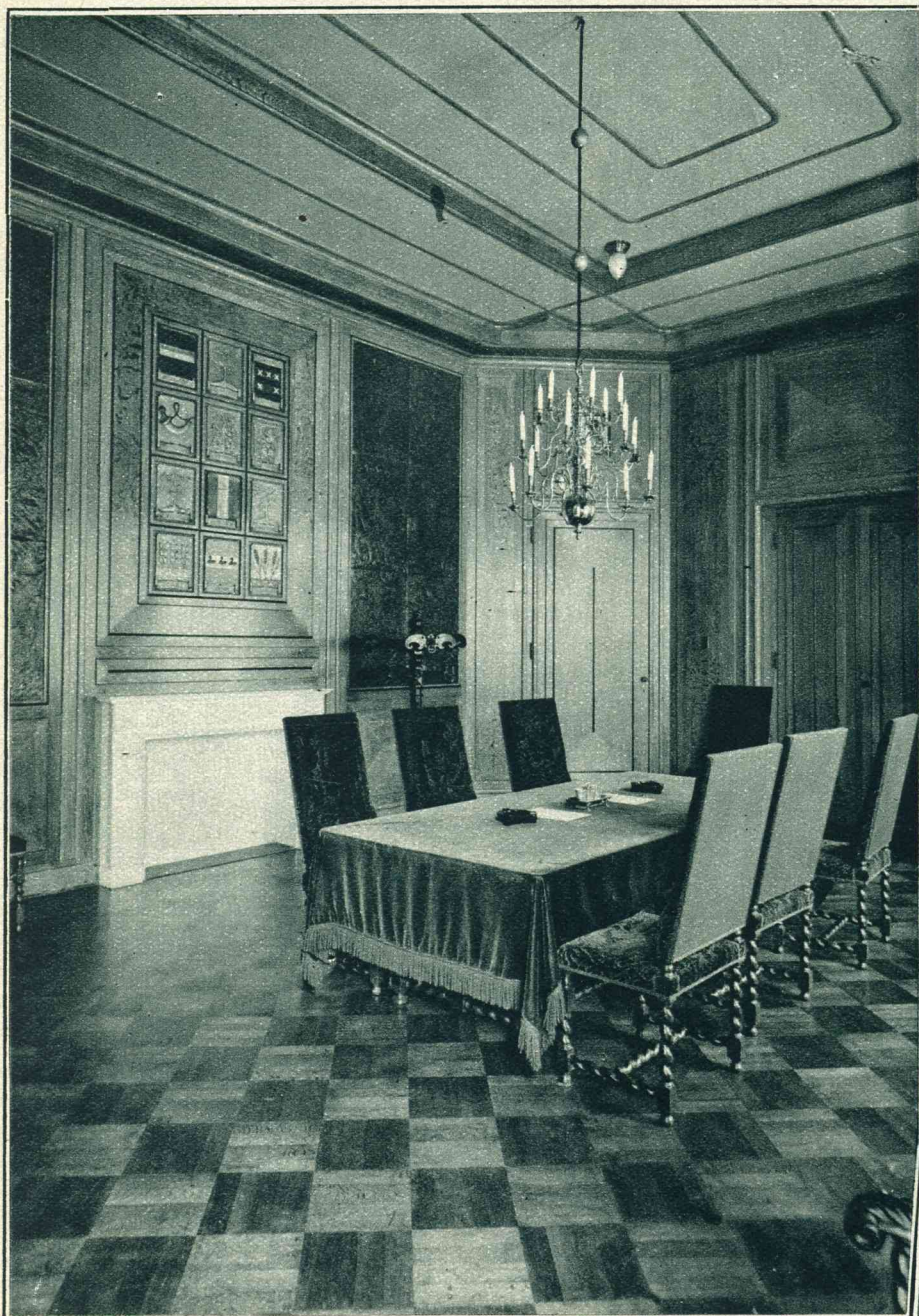


De Statenzaal

De vergaderzaal van
Gedeputeerde Staten.



Aan de Dreef te Haarlem is dezer dagen officieel geopend het gebouw der Provinciale Griffie. De opening werd tot nu uitgesteld, ofschoon het gebouw reeds lang in gebruik was genomen, omdat men wilde wachten tot alle door particulieren en gemeentebesturen toegezegde geschenken een plaats hadden gekregen. Wij geven hierbij eenige fraaie interieuroptnamen.



De antichambre van den
Commissaris der Koningin.

Een der bovengangen
van het gebouw.



HET CONGRES DANST

Binnenkort zal de Ufa haar nieuwste schlager: „Het Congres danst” in circulatie brengen. De roep is deze film, die zich afspeelt in de diplomatieke kringen te Weenen ten tijde van Napoleon's verbanning, reeds vóóruit gegaan. Tusschen de intriges door loopt een historietje van een eenvoudig handschoenenverkoopstertje, dat met allemaal hoge personages in aanraking komt en zich vleit met de hoop eens Czarina aller Russen te worden. Als het Congres danst, en de Czaar aller Russen kussen verkoopt, voor 'n slordige



Lilian Harvey met haar bos bloemen, welken zij den czaar zal toewerpen, en die de aanleiding wordt, dat zij in de diplomatieke kringen verward raakt.

De allernieuwste methode voor het afkoelen van heethoofdige diplomaten.

honderd gulden per stuk, meent Christel vast en zeker dat al die verkochte kussen maar imitatie zijn, daar de echte keizerlijke-kusmagnaat haar op hetzelfde moment liefde en trouw zweert. Er wordt alarm geblazen! De vijand is op til en oogenblikkelijk wordt de uitgifte van de mondelinge obligaties gestaakt en trekt de Czaar aan het hoofd van zijn leger op. En toch is hij bij Christel? Het raadsel wordt haar duidelijk: het was intrige tegenover intrige en list tegenover list, doch eigenlijk is zij toch maar blij dat haar czaar geen czaar is. Of vergist zij zich toch? Daar men voor de muzikale illustratie van oude Weensche composities gebruik heeft gemaakt, heerscht er bovendien een zeer genoeglijke Weensche sfeer in de film,



Een tree-solo-ballet.

Willy Fritsch als Czaar Alexander een welkomstgroet slikkend.

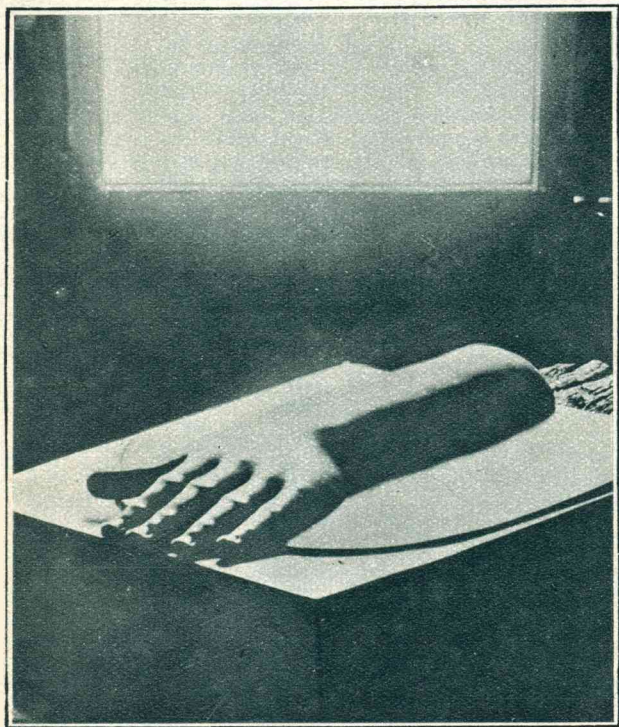
Buitenlandsche Foto's

In Joegoslavië bestaat het gebruik, dat op Driekoningendag de kinderen hun moeder de voeten samen binden en deze eerst losmaken tegen „betaling” door allerlei kleine geschenken. Een hofdame van de koningin laat zich in het Paleis te Belgrado de voeten binden, waarna de arme kinderen allerlei speelgoed in ontvangst mogen nemen.

De Fransche Minister van Oorlog André Maginot is te Parijs met militaire eer begraven. De stoet voor het Kamergebouw.



Bij de drooglegging van het Nemi-meer nabij Rome, waarin men de schatten van den Romeinschen keizer Caligula hoopt te vinden, is op een der daar gezonken schepen een groote bronzen hand ontdekt, aan welke waarschijnlijk bijzondere kracht werd toegeschreven om onheilen af te weren.



Verschillende Duitsche gebieden hebben op het oogenblik te lijden van hoog water. Bij Bochum is de Ruhr dermate gestegen, dat verschillende groote gebouwen buiten de stad geheel geïsoleerd zijn.

In de mijnen te Beuthen had een instorting plaats, waardoor twintig arbeiders bedolven werden. Na zes dagen harden reddingsarbeid mocht het gelukken nog zeven mijnwerkers levend aan te treffen. Een reddingsploeg in een der mijngangen.

Een bibliotheek voor weinig geld

bezorgt U de veertiendaagsche premieboek-uitgave van ons weekblad. Een rek of boekenkast gevuld met de artistieke bandjes van de Nederlandsche Bibliotheek is een sieraad waarop een ieder met recht trotsch kan zijn. Deze spannende vertellingen worden regelmatig met zorg gekozen en kunnen door de nauwe samenwerking onzer redactioneele en technische afdelingen in kwaliteit en uitvoering wedijveren met de talloze, veel duurere uitgaven die in dezen tijd op de markt worden gebracht. In de afgelopen jaren zijn door ons een reeks premieboeken gepubliceerd die in tienduizenden gezinnen een gul onthaal hebben gevonden, een bewijs dat ons streven naar het uitbrengen van goede en onderhoudende ontspanningslectuur door het publiek op prijs wordt gesteld.

Wat zegt dit U?

Dat het gehalte onzer premieboeken op een hooger peil moet staan dan de in afleveringen verkochte romans-zonder-einde en bedrieglijke namaaksels welke den lezers door colporteurs worden opgedrongen. Dat de afnemers van onze boekwerken een absoluut vertrouwen hebben in het leesmateriaal dat iedere veertien dagen door ons wordt aangeboden, een vertrouwen dat wij waardig hebben gemaakt door de toewijding en hoog-ingestelde zorg van ons bedrijf. Deze erkentelijkheid onzer lezers beschouwen wij als een bijzondere aansporing. Wij mogen niet tevreden zijn met het tot dusver behaalde succes, een te gemakkelijke voldaanheid betekent dikwerf geleidelijke stilstand, maar stellen het ons tot een doel de wenschen van onze lezers en lezeressen in de toekomst te voorkomen en te bevredigen.

Een roman voor allen, dat is de taak die wij ons nu gesteld hebben. Een roman die een ieder interesseert en door zijn spanning en verwickeling tot de ontknooping geboid houdt. Geen ongezone sensatie-romans, waarvan de een slechts een variatie op den ander is, maar vlotte en goede vertellingen, rijk van inhoud en verrassend van bewerking.



Stelt gij prijs op een boekenkast als hier afgebeeld, met zulk een waardevollen schat aan uitstekende boeken? De boeken kunt U zich aanschaffen voor bijna geen geld! Iedere veertien dagen verschijnt bij ons, in de Nederlandsche Bibliotheek, een premieroman tegen den belachelijk lagen prijs van 17½ cent ingenaaid, of 70 cents in luxe prachtband. Een dergelijke kast zullen wij meerdere malen uitloopen als prijs in vragen in dit blad zoomel als in de premieboeken zelf. Dus... wanneer gij een dergelijk prachtmeubelstuk begeert! De boeken... daar zorgt ge zelf voor, de kast... daarover beschikt het lot.

HET NIEUWSTE PREMIEBOEK VALGA'S VERTROUWEN

is daarvan het sprekendst bewijs! Wij overdrijven niet, wanneer wij dezen roman den besten noemen die sinds langen tijd is verschenen.

door den voortreffelijken schrijver Kit Deastry zal niet eens, doch meerdere malen met het grootste genoegen ter hand worden genomen. Het is een boek dat Gij zult aanbevelen aan Uw vrienden, aantrekkelijk als het is door de dramatische verwickelingen die de schrijver met onnavolgbaar talent vertelt en het onverwachte en verzoenende slot.

Gij moet dit boek koopen — laat deze prachtige gelegenheid niet voorbijgaan.

17½ cent voor een avond van ontspanning!

Als huur voor een bibliotheekboek betaalt ge dikwijls veel en veel meer dan onze boeken U kosten, hoe kunt U dan aarzelen wanneer U voor 17½ cent het werk „Valga's Vertrouwen” in eigendom ontvangt, (of voor 70 cent een prachtig ingebonden exemplaar) en Uw eigen bibliotheek kunt stichten? Wij kunnen nu reeds mededeelen dat wij als extra attractie binnenkort overgaan tot het publiceeren van prijsvragen in onze premieromans. Als hoofdprijs zal voor de eerste maal een boekenkast worden uitgelooft zooals op deze bladzijde is afgebeeld!

Maak nog heden een afspraak met onze bezorgers en agenten opdat de Nederlandsche Bibliotheek-boeken U iedere veertien dagen regelmatig aan huis worden bezorgd. Hiervoor wordt geen extra-betaling in rekening gebracht!! Of stelt U zich schriftelijk of telefonisch in verbinding met onze bureaux: Uwe bestellingen zullen met dankbaarheid genoteerd worden, Wij zeggen „met dankbaarheid” omdat wij er van overtuigd zijn, dat het geestelijk verband tusschen U en ons van blijvenden aard zal zijn. Voor een dergelijk vertrouwen zijn wij dankbaar. De onderlinge relatie tusschen een publiciteitsonderneming en haar publiek is er geene van straffe zakelijkheid, maar van wederzijdsche erkenning en toewijding. Moge dit ook zoo zijn met de

HOLLANDSCHE BIBLIOTHEEK!



Het schitterende boekwerk, dat vanaf Maandag a.s. tegen 17½ cent, 70 cent in luxe prachtband, bij onze bezorgers, agenten of hoofdkantoor verkrijgbaar is.



DE MENSCHENWIEL

„Mijn beste Boek”
EDGAR WALLACE

DOOR EDGAR WALLACE

Ik wil maar één ding weten, sprekende als mensch tegen mensch: waar bewaart hij dat fleschje?”

„In de brandkast denk ik, en anders in een la van zijn bureau. Hij doet zaken in de stad — hij bewaart een massa papieren in zijn bureau. Het is altijd op slot, en ik denk niet, dat 't in de brandkast zit, want ik herinner me, dat hij een la open-trok, toen ik 't hem gaf.”

„Dat is alles, wat ik weten wou,” zei Peace. „Waarom zoo'n bereddering? Waarom zoo'n onvrede? Ik zal jou er niet om vragen; ik heb geen zin om te wachten, tot die man terug is; ik haal 't eenvoudig. 't Is niet te veel gevraagd, of je de keukendeur los wilt laten, hè?”

„Je kunt aan 't vragen blijven,” zei de wanhopige Carton, „tot je er blauw van wordt, en dan doe ik 't nog niet. Als jij in 't huis wilt komen, zie dan maar, hoe je 't klaarspeelt, maar ik help je niet. Nu weet je 't.”

Hij stond op en ging het trapje af. Zijn verontwaardiging scheen volkomen echt. Maar er was, diep in den geest van Carton, een tegenplan — verraderlijk, maar daar trok hij zich niets van aan, hij had Peace niets te danken dan een massa ongerustheid.

Hij was tot butler bevorderd in het bescheiden huis, waar hij diende. Het stond een halve mijl van het huis in St. John's Park, en het lag in dezelfde politie-ronde. Als butler en uitdeeler van gastronomische heerlijkheden stond hij op goeden voet met de politie-agenten, zelfs met den sergeant, die soms kwam binnenloopen om een verboden glas bier te drinken.

's Maandagsavonds verscheen de sergeant, en Carton sprak met hem over de kwetsbaarheid van sommige huizen in de buurt.

„Er is wel een paar keer ingebroken,” zei de sergeant, „maar niet hier — tenminste niet om van te spreken.”

Tot eer van Carton moet gezegd worden, dat hij den sergeant en den inspecteur op de hoogte had gebracht van zijn eigen verleden; hierdoor valt de vriendelijkheid der politie des te beter te begrijpen.

„U weet, wien u voorhebt, sergeant.” Zij waren alleen in de keuken, maar Carton hield zijn stem in. „Ik heb me vergaloppeerd, maar ik ben nu wijzer. Een massa vroegere kennissen gelooven niet, dat ik een nieuw leven begonnen ben, en zoo kom ik wel eens wat te hooren. 't Is geen werk, lui te verraden, waar je vroeger mee gewerkt hebt, maar je moet 't gerecht helpen of je moet er tegen zijn. Als ik 't mis heb, zegt u 't maar.”

„Je zegt de zuivere waarheid,” zei de sergeant ernstig. „Heb je wat gehoord?”

„Ik heb een massa gehoord. Namen kan ik niet noemen, maar ik heb zoo'n idee, dat er een karweitje in St. John's Park zal worden opgeknapt. Nummer 2. Maar ik weet niet wanneer.”

De sergeant maakte een aantekening.

„Ik wil er niet in gemoeid worden...”

„Natuurlijk niet,” zei de sergeant, „je zult er niet in gemoeid worden.”

Zij scheidden met een handdruk.

Had Peace een voorgevoel van het gevaar? De volgende zes maanden vermeed hij Blackheath, en bepaalde zich tot kleine inbraakjes in de middenstandsbuurtjes rondom Dulwich. Maar hij vond daar de straten te dicht bevolkt, en er was te veel Duitsch zilver — en dat draagt dien naam,

omdat het geen zilver is en in Birmingham gemaakt werd. Maar op den achtergrond van zijn geest stond altijd dat huis op Blackheath, dat drie maanden lang streng bewaakt was, maar nu weer normaal onbeschermd stond.

De sergeant sprak vriendelijk verwijtend.

„Je hebt me een beetje voor gek gezet, Carton, maar ik weet, dat je 't goed gemeend hebt.”

„Ik verzeker je, dat ik gelijk heb,” verdedigde Carton zich. „En bovendien, sergeant, als je dien guit vangt, ben je met één slag beroemd — zóó een is 't er.”

„Ik word nergens beroemd mee,” zei de sergeant die al lang in dienst was. „De inspecteur krijgt een stukje van de eer, en Scotland Yard het leeuwendeel. Kun je me niet zeggen, wie 't is?”

Een seconde helde Carton er toe over, de waarheid uit te brengen, toen dacht hij aan de revolver.

„Nee, dat kan ik niet. Maar ik wil je wel zeggen, dat hij gewapend is — loopt altijd met een pistool bij zich.”

De sergeant lachte.

„Dat doen er niet veel, sinds Charles Peace 't land uit is,” bracht hij de gewone opvatting der politie onder woorden.

Carton zei niets. Hij ergerde zich aan het dralen van Peace, en hij voelde zich ongerust. Peace werd hem een obsessie, die hem slaap en levenslust roofde.

De verlichting kwam onverwacht, heftig. Peace kwam naar Blackheath, zonder plan echter om in te breken, als het niet mistte; en het mistte niet. Hij besloot, het huis nog eens te verkennen. Het was doodstil, en zonder eenige moeilijkheid kwam hij den tuin in en achter het huis om. Hij hoorde niets... zoo'n gelegenheid kreeg hij misschien nooit weer.

Hij dacht er toen niet aan, dat de achterkant van het huis zichtbaar was van de laan, die Blackheath met St. John's Park verbindt; en al had hij er aan gedacht, de complete stilte van den nacht — 't was bij tweeën — zou hem toch aangemoedigd hebben.

Hij haalde een breekijzer uit zijn zak en probeerde er een raam mee. Het gaf vlot en geruischloos mee. Hij stond in het salon, liet een kleine dievenlantaarn schijnen en keek vlug rond naar kostbaarheden. Waarom zou hij al zijn tijd aan 't zoeken naar 't fleschje besteden?

Wat hem voor de hand kwam, stak hij in zijn zak, en toen ging hij naar een andere kamer, waar een bureau stond. Nauwelijks had hij dit aangetast of hij hoorde buiten stemmen. Een agent had vanuit de laan zijn licht gezien, een collega geroepen en met dien het grasveld overgestoken. Peace zag hem en hoorde de deurbel luiden. Hij dacht, dat hij nog wel ongemerkt kon weggelopen, stopte zijn breekijzer in zijn broekzak, sprong uit het raam en rende.

Hij had zich vergist in den afstand. De man aan de voordeur kwam om 't huis heen om hem op te vangen en sprong op hem toe. Peace rukte zich los, en holde den tuin in, met den agent op de hielen. Opeens keerde Peace zich om en zijn hand schoot uit. Zijn revolver glom in het maanlicht.

„Achteruit, of ik schiet je neer!” schreeuwde hij.

„Zou ik maar niet doen,” zei de agent.

Voor hij had uitgesproken schoot Peace, één, twee, driemaal. Als door een wonder bleef de agent ongedeerd. Hij sprong op zijn man af, en Peace schoot nog eens. Met de linkerhand sloeg hij naar den inbreker, met de rechter sloeg hij het pistool neer. Er viel een vijfde schot — dit trof;

de kogel ging den agent door den arm. Hij liet toch zijn gevangene niet los. Hij gooide hem tegen den grond, greep de revolver, die nog aan den pols van den inbreker gesnoerd zat, en sloeg hem er mee op het hoofd. Toen wentelde hij hem om, en hield hem, gezicht naar beneden, vast, tot er assistentie kwam.

Peace spoot venijn, maar beloofde toch, kalm mee te gaan, en vier man leidden hem den heuvel af.

Carton had de schoten gehoord en sprong zijn bed uit. Hij was beangst, maar hij moest de waarheid weten. Hij kleepte zich aan, en rende de hei over. Hij kwam juist op tijd, om den gevangene met de agenten het hek uit te zien komen. Een aantal bedienden, half gekleed, kwamen achteraan, en van hen hoorde hij de waarheid. „Een leelijk klein ventje — lijkt wel een halve neger. Hij heeft op de politie geschoten.”

Den volgenden dag hoorde hij van den sergeant, dat de gevangene den naam Ward had opgegeven. Hij voelde sterken aandrang, om de volle waarheid te zeggen, maar zijn angst voor Peace weerhield hem. Hij was in ieder geval voor jaren uit de voeten — inbraak... en op de politie geschoten... Beter, dat hij dáár zijn portie voor kreeg, dan voor het geval op Banner Cross. Daar kon Carton zelf ook last mee krijgen — wie weet, wat voor leugens Peace vertellen zou...

VIJF-EN-DERTIGSTE HOOFDSTUK.

Peace werd 's morgens wakker, keek zijn cel rond en sprong overeind. John Ward zoo heette hij. Geen adres. Als ze wilden weten, waar hij woonde, moesten ze 't maar uitzoeken. Daar werden ze voor betaald.

De cipier bracht hem brood met boter en koffie.

„Ik heb recht op twee ons spek,” zei Peace. „Ik wil hebben wat me toekomt.”

„Zoo, ben je hier al meer geweest?”

„Daar heb jij niet mee te maken. Ik heb recht op twee ons spek.”

„In voorarrest krijg je wat extra's,” zei de cipier geduldig. „Maar dat ben je morgen pas. Je kunt nog lang genoeg van de regeering eten.”

De arrestant dronk de slappe koffie, kauwde zijn brood en overzag kalm den toestand. Schieten met moorddadige bedoeling — dat was de aanklacht. Hij kon er zeven jaar voor krijgen, misschien minder. Hing van den rechter af. Als hij maar niet Hawkins trof. Dat was een onmenschen.

Hij moest later op den dag even voorkomen en werd in voorarrest gesteld. Er was veel belangstelling voor de zaak. Wat zouden ze opkijken, als ze wisten, dat hij Charles Peace was! Maar Sheffield lag honderdvijftig mijl ver. Hij was John Ward, en hij kreeg hoogstens zeven jaar — misschien vijf. Hij kon trouwens nog ziek worden óók...

Er was niemand in de rechtszaal, die hem herkende. Dat kon ook slecht: hij was een meester in de kunst der vermommen. Hij vroeg zich af, of Jane Garden hem herkennen zou. Toen herinnerde hij zich, dat ze hem in Brighton gezien en herkend had. Het moest 't meisje geweest zijn — de dokter had geen hersens genoeg, om iemand te zien, die vlak voor z'n neus stond.

Alan Mainford legde de Londensche krant neer, die hij aan 't lezen was.

„John Ward!” zei hij. „Die naam komt me bekend voor.”

Jane Mainford keek om van de chrysanthemums, die ze aan 't schikken was.

„Wie is John Ward, en wat heeft hij gedaan?”

„Een politie-agent neergeschoten.”

Zij huiverde.

„Afschuwelijk! In Sheffield?”

Hij zag den blik van angst in haar oogen en lachte.

„Nee, in Londen. Jij dacht zeker aan meneer Peace.”

Hij zat met een peinzend gefrons op te kijken naar het plafond.

„Er hangt me zooiets bij, dat hij zich Ward heeft laten noemen, vroeger in Sheffield. Ik moet 't toch eens aan Kaaltje vragen.”

's Avonds drong zij er op aan, dat hij dit doen zou. Ze had geen rust, voor ze zekerheid had. Nog steeds werd ze nu en dan wakker 's nachts van angst, dat Peace naar Sheffield terug zou komen.

„Wees maar gerust,” zei hij. „De zaak komt volgende week weer voor. Ik ga naar Londen, en zal zien, of ik dien meneer van Blackheath te zien kan krijgen. Misschien gaat Kaaltje wel mee.”

Hij keek op zijn horloge, en tegelijk werd er op de buitendeur geklopt. Kaaltje was zoo stipt als de klok altijd.

„Ken je Ward — John Ward?”

Kaaltje kende er meer dan één. Een herbergier, en een....

„Ik bedoel een misdadiger.”

Kaaltje ging na zitten denken.

„Ik geloof...” zei hij. Toen sloeg hij zich op de knie. „'t Is een van de namen, die Peace gebruikte,” zei hij, en man en vrouw keken elkaar aan.

„Lees dat eens.”

Alan gaf hem de krant, en Kaaltje zette zijn bril op, en las het bericht langzaam ten einde.

„Dat is Peace niet,” zei hij. „Die heeft er nooit uitgezien als een neger. Als er gestaan had „foeilelijk” had 't hem kunnen zijn.”

„Mijn vrouw heeft hem in Brighton gezien. Ze zegt, dat hij toen ook zoo donker was.”

Kaaltje hield echter de meening vol, dat Peace naar het buitenland was — in Zwitserland zat. En hij had geen zin, om mee naar Londen te gaan. Hij vond Londen te rumoerig, en hij had grieven tegen Scotland Yard.

„Zou die man een zware straf krijgen?” vroeg Jane.

„Vast een jaar of tien,” zei Kaaltje onverschillig. „Eigenlijk moesten ze hem ophangen. Wat ik zeggen wou, dokter — ik heb ontdekt, aan wie dat villaatje hoort — aan die Zwitsersche vrouw, madame Stahm. Ze heeft 't in handen van een makelaar gegeven. Peace heeft 't probeeren te

verkoopen. Zoo'n mannetjesputter!” Hij schudde het hoofd in verbazing. „Nee, Peace zien we nooit terug. Die wordt ergens in Zwitserland burgemeester of zooiets.”

ZES-EN-DERTIGSTE HOOFDSTUK.

De meening van Kaaltje werd vrij algemeen gedeeld. Intusschen zat Peace op de volgende rechtszitting te wachten. Hij kreeg tòch Hawkins! Hij voelde zich diep verontwaardigd, dat zulke menschen, die bij hun werk een hond onder hun stoel hadden liggen, werden aangesteld om over hun medemenschen te oordeelen.

Toen de jury het woord „schuldig” had laten hooren, wankelde Peace, keek ontsteld de gezichten langs, deed een stap vooruit, gebroken in houding en stem, en betuigde snikkend zijn vrome onschuld.

De rechter keek hem met koude oogen aan. Kort, onbarmhartig schetste hij het karakter van den man in de beklagdenbank. Hij zag de naakte ziel van Peace, en veroordeelde hem tot levenslange gevangenisstraf.

Peace nam het vonnis kalm op. Hij had zijn laatsten pijl verschoten; meer kon hij op 't oogenblik niet doen. Maar hij zou zich tot de Kroon wenden!

Toen hij, zijn eersten morgen in de gevangenis Pentonville, op de binnenplaats rondwandelde, zag hij in 't midden een groep politiebeamten en burgers. Twee mannen kwamen naar voren, iemand riep hem bij den naam „Ward!” en bracht hem midden in den kring. Vlak vóór hem stond Alan.

„Ken je dien heer?” vroeg iemand.

„Ja,” zei Peace brutaalweg, „hij heeft geprobeerd, om mijn vrouw te vergifigen. Hij heeft arsenicum in haar bier gedaan.”

Alan zou in een lach geschoten zijn, als het oogenblik niet zoo ernstig was geweest.

„Kent u hem, dokter?”

„Ja. Zijn naam is Charles Peace.”

De kleine man vond er een groote voldoening in, weer Charles Peace te zijn, de beroemde Charles Peace, waar iedereen den mond vol van had. Wat zouden ze praten in Sheffield! Van mijlen en mijlen ver zouden ze komen. Er zouden massa's menschen aan 't station zijn — en soldaten, om de orde te handhaven!

Hij redeneerde druk met zijn advocaten, die erg moe van hem werden, en schreef naar alle kanten lange brieven, deels vroom en smeekend, deels venijnig dreigend. In den ochtend van den 22sten Januari werd hij, geboeid, in een rijtuig van Pentonville naar het station gebracht en snel

in een derde-klasse-coupé van den melktrein, den eersten trein, gestopt. Hij maakte het onderweg zijn bewakers zeer lastig.

Even vóór de trein Darnall bereikte, vroeg hij, of het raampje open mocht. Zijn bewakers waren niet onwillig. Hij had hun last gegeven, maar scheen weer kalmer te worden. Voor zeer korten tijd verslapte hun waakzaamheid, en Peace greep de kans aan. Als een kat sprong hij door de nauwe opening van het raampje. De bewakers keerden zich juist op tijd om, konden hem nog bij den enkel grijpen, en hielden hem zoolang vast, als zij konden, krachtig aan de noodrem trekkend.

De man, die uit het raampje leunde, deed zijn uiterste best, om den arrestant steviger vast te krijgen. Peace hing met het hoofd naar beneden buiten den trein. Toen kon de geleider hem niet langer houden, en hij viel langs de lijn, rolde om en om. Eindelijk stond de trein stil en de bewakers snelden terug langs de rails naar de plek, waar de gevangene lag.

Peace lag in de sneeuw, bewusteloos, uit het hoofd bloedend. Een zijner ribben was gebroken. Een traag boemeltreintje stopte achter den snel-trein. Men tilde hem in den dienstwagen en bedekte hem met stukken kleeft. Hij miste de groote menigte, die wachtte op zijn heroptreden. Men wachtte vergeefs. Hij lag in een cel, kreunend, huielend en vloekend. Vloeken deed hij 't hardste.

Het verhoor geschiedde in het politie-bureau Water Lane. De gang buiten de cel diende tot rechtszaal. Mevrouw Myssen was getuige, en Kaaltje; anderen nog, maar Carton niet. Het was van het eerste verhoor af duidelijk, dat Peace geen kans op redding meer had. Al sloten de getuigenissen maar matig aaneen tot bewijzen, en de jury, en de rechter wisten, wien zij voor zich hadden. Men wist al vooruit, dat het doodvonnis volgen moest. Het leek een vooropgezet doel, en Alan zei tegen Kaaltje, dat hij 't uit een oogpunt van zuiver gerechtelijke rechtvaardigheid niet in orde vond.

ZEVEN-EN-DERTIGSTE HOOFDSTUK.

Het Hof te Leeds begon de openbare behandeling der zaak den 30sten Januari 1879, en de Groote Jury verleende rechtsingang tegen Charles Peace, alias John Ward, lijstenmaker of beeldhouwer of vergulder, oud zeven-en-veertig jaar.

Hier stond Charles Peace op het punt, den laatsten grooten sprong van zijn loopbaan te doen. Hij voelde zich een man van het allergrootste gewicht, op wien aller oogen gevestigd waren.

Carton nam een dag vrij, kwam naar Leeds en verkreeg toelating tot de rechtszitting, maar maakte zich op het laatste oogenblik uit de voeten. Hij dorst zich niet te wagen onder de beschuldigende blikken van den lijstenmaker of beeldhouwer of vergulder, die terechtstond, omdat hij Arthur Myssen had gedood en verslagen door op hem te schieten met een revolver. Hij sloop de zaal uit, zocht een eethuis en ging ontbijten. Toen hij later op den dag een plaats kwam zoeken op de publieke galerij hoorde hij, dat alles vol was, en het speet hem niet.

De rechter was een vreemde voor Peace — Lopes.

„Nooit van gehoord.”

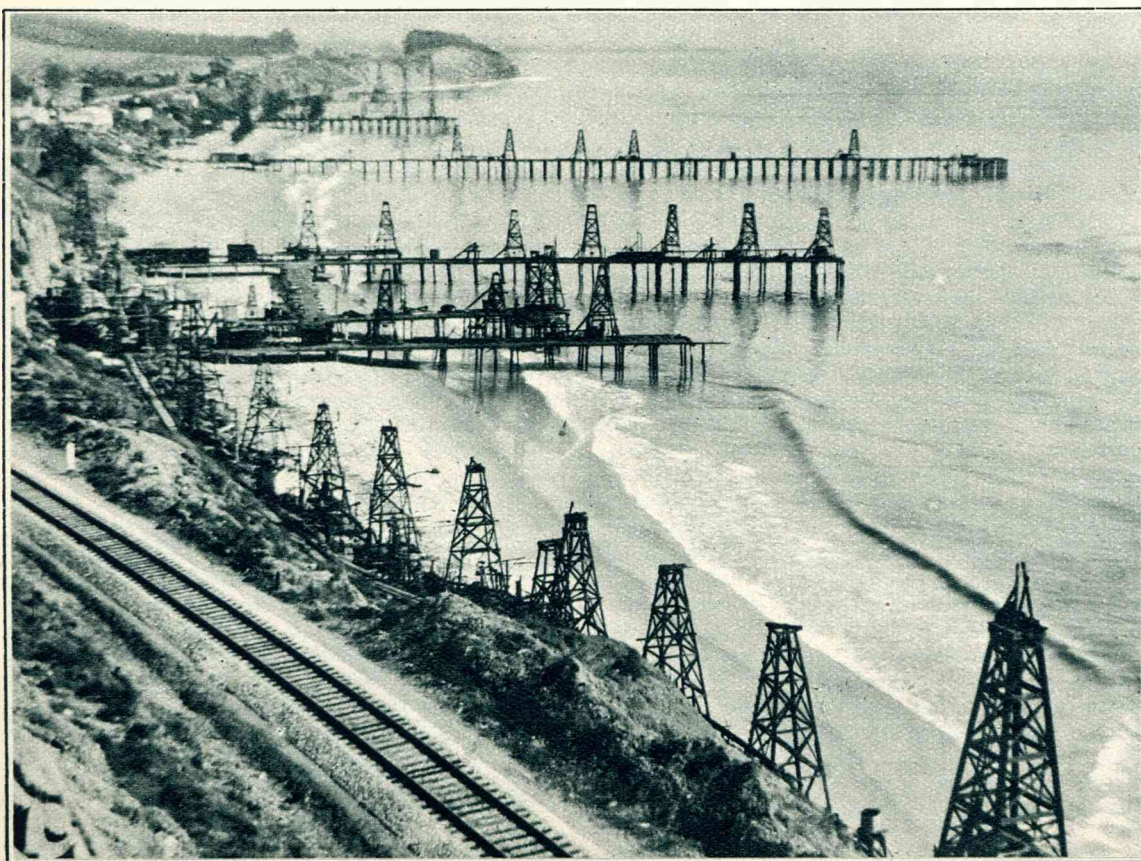
Hij was beter dan Hawkins. Iedereen was beter dan Hawkins.

Weer passeerde de sombere rij van getuigen. Mevrouw Myssen zou wel 't laatste komen. Peace zat te kijken in zijn leunstoel. Hij hoorde met voldoening, dat haar naam al vroeg werd afgeroepen. Hij had wel zin, om op te staan en haar uit te jouwen; te vragen, of ze nog zoo dronk. Maar hij vond 't ten slotte de moeite niet waard, bleef achterover in zijn stoel zitten, en schudde berustend het hoofd.

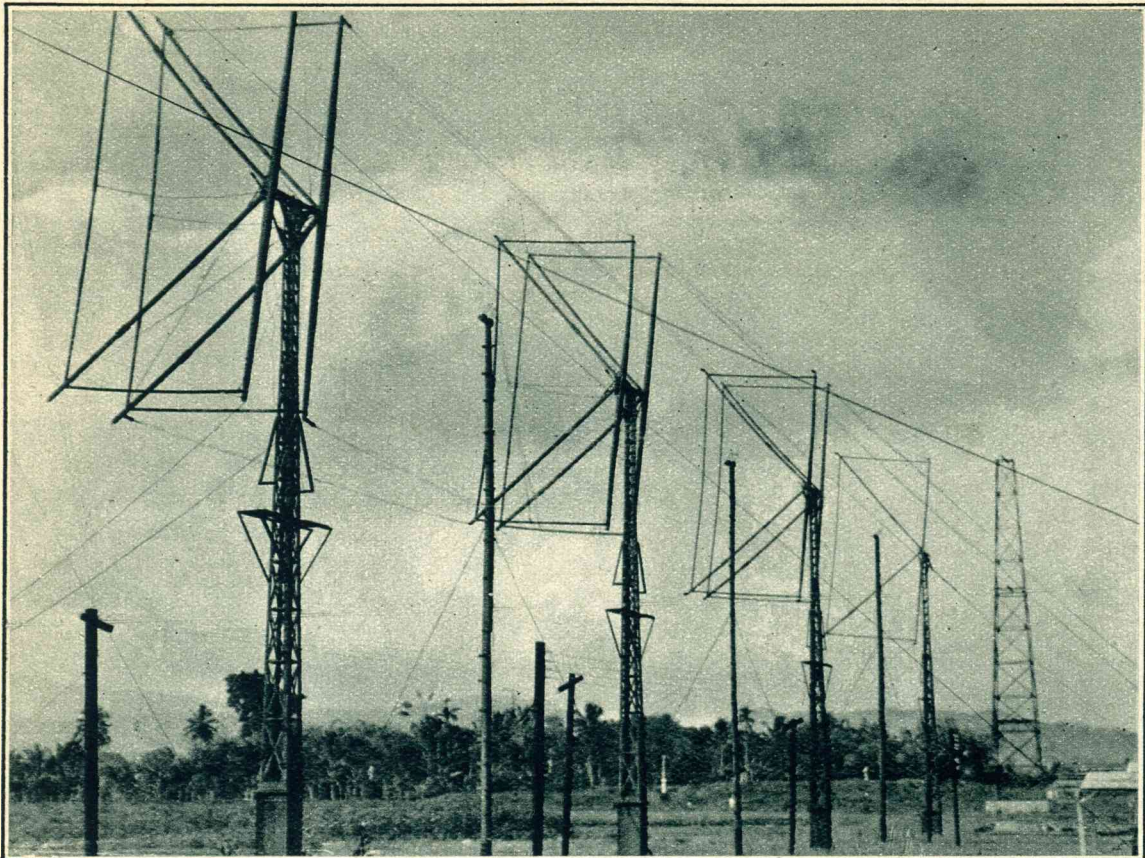
Eindelijk was het over.... De redevoeringen: requisitoir, pleidooi — dan kwam de beurt aan de jury.

De jury bleef twaalf minuten weg, en sprak eenstemmig als haar oordeel uit, dat beklagde schuldig was aan moord.

De zwarte muts op de pruik van den rechter.... waar had hij dat ook méér gezien? O ja, toen de gebroeders Harbron terechtstonden. Als je er



De oliepijlen nabij Santa Barbara (Californië) strekken zich tot in zee uit; nandaar dat de boortorens door de golven worden omspoeld.



De masten van het grootste radioontvang-station ter wereld, te Malabar, nabij Bandoeng op Java.

van de galerij af naar keek, leek 't heel anders. De muts stond niet goed, er hing een punt vóór over de pruik heen. De rechter in zijn roode toga zei, wat hij te zeggen had.

Charles Peace moest teruggebracht worden naar de plaats, vanwaar hij kwam. Daarna zou hij naar de plaats der executie geleid worden en daar opgehangen worden bij den nek, tot hij dood was, en het lichaam zou begraven worden op het kerkhof van zijn laatste gevangenis.

De rechter drukte de hoop uit, dat de Heer zijn ziel genadig zou zijn. Iemand zei: „Amen!”

Peace zei niets. Wat hielp het?

Een groote menigte wachtte buiten, om hem te zien terugleiden naar de plaats, vanwaar hij kwam; maar zij werd teleurgesteld. Een paar menschen jouwden, wat overbodig leek. Zij jouwden Peace uit, omdat hij een slecht mensch was geweest, en een ander had doodgeschoten, die niet zoo slecht was. Eén man was doodgeschoten, de andere man werd opgehangen, om 't evenwicht te herstellen....!

Charles Peace zou sterven, de rechter zou sterven, de advocaten en de getuigen en allemaal zouden ze sterven, maar de eenige, aan wien nog gedacht zou worden, was hij, het leelijke kleine mannetje, met zijn lage gedachten en woorden, maar die toch in zijn paddekop een juweel had, dat niemand wist te waardeeren.

Onderweg vroeg hij aan zijn geleiders, of hij zou mogen lezen, wat de kranten den volgenden ochtend over hem schreven.

„'t Is misschien maar beter, dat je dat niet leest,” zei de bewaker.

„Waarom?” vroeg Peace. „Ze zullen me d'r toch zeker niet uit laten, wel?”

Vele kranten verheerlijkten den volgenden morgen het gerecht en spraken geleerd over Wet en Nemesis. Ze vergaten waarachtig er bij te zetten, dat hij zoo goed viool kon spelen.... Geen mensch scheen te begrijpen, hoe dat voor hem pleitte!

Zoo zette Charles Peace den eersten stap naar zijn laatsten sprong — terug naar de plaats, vanwaar hij kwam, en heel Engeland was tevreden en zei: „Ophangen is nog veel te goed voor hem.”

Alsof ophangen voor iemand te goed was....

ACHT-EN-DERTIGSTE HOOFDSTUK.

Peace was neerslachtig geworden, maar nog niets handelbaarder dan vroeger. Voor zijn cipiers was hij een oorzaak van eidelooze bezorgdheid. Zij vreesden zijn schranderheid, die hem ieder oogenblik een middel aan de hand kon doen, om aan den beul te ontsnappen.

Eén oorzaak van zijn neerslachtigheid verried hij aan den geestelijke, die hem kwam bezoeken.

„De menschen denken al niet eens meer om Charles Peace,” zei hij.

Hij vroeg, soms bijtend scherp, alle stoffelijke en geestelijke voorrechten, waarop zijn toestand hem recht gaf. De bezoeken van den geestelijke maakten van die voorrechten deel uit. Hij zocht 't wat verder, en vroeg den geestelijken bijstand van een pastoor in Sheffield, dien hij kende. Omdat hij in zijn hart een tooneelspeler was, verlangde hij de teksten en de décors, die het stuk vroeg.

Hij was geen huichelaar, zelfs geen opportunist. Hij was, op zijn barre manier, een artist.

Op een ochtend zwaaide hij de beenen het bed uit, met een glans in zijn hondenoogen: er was hem iets ingevallen.

„Ga d'r maar liever weer in,” zei een der cipiers. „'t Is pas vier uur.”

„Ik ga schrijven,” zei Peace, en hij kleepte zich aan.

Hij schreef met vuur, langen tijd; want in den nacht was het beeld hem voor oogen gekomen van één der Harbrons, die in een gevangenis zat, levenslang had gekregen voor een moord, dien hij niet had bedreven. Het was geen wroeging, geen gevoel voor recht, dat hem dreef, maar een harts-tocht voor het groote gebaar en de wetenschap, dat zijn bekentenis over heel de wereld de tongen weer in beweging zou brengen. Het verhaal van zijn moord op den politie-agent Cock was opgeleust met teekeningetjes. De uitingen van berouw, die er bij hoorden, sloeg hij niet over, maar hij vatte ze in het kortst mogelijke bestek samen. Zijn grootste zorg was er op gericht, de details nauwkeurig op te sommen.

Hij zou William Harbron zonder wroeging hebben laten terechtstellen. Het lijden van dien onschuldige gaf hem geen seconde onrust. Het groote gebaar had de gevolgen, die hij er van voorzien had. 't Was alleen jammer voor hem, dat hij de kranten niet kon lezen, en genieten van de nieuwe sensatie.

Peace deed dien ochtend buitengewoon lang over zijn toilet. Een der bewakers werd er

zenuwachtig van, en vroeg knorrig, hoe lang 't nog duren zou. De diepliggende oogen van Peace doorboorden hem; de beweeglijke kaak schoof heen en weer.

„Heb je zoo'n haast?” vroeg hij. „Moet jij opgehangen worden of ik?”

Hij stond op al zijn rechten. Hij moest zijn vrijen tijd hebben, hij had recht om te rooken, hij moest 't beste ontbijt hebben, dat er te krijgen was, en hij had recht op een glas brandy, als hij er trek in had. Hij was de belangrijkste persoon van heel Leeds. Geen koning, geen oostersche potentaat kon bogen op zooveel ceremonieel. Beleefdheid van hooge ambtenaren, eerbiedigheid van aalmoezeniers, attentie van iedereen. Heel Engeland stond stil, met het gezicht naar de sombere gevangenis van Leeds.

Reporters stroomden toe uit de vier hoeken van het koninkrijk; krantenpersen wachtten; aan tienduizenden ontbijttafels zouden de menschen zeggen: „Die schurk is vanochtend opgehangen.”

Peace was zich van dit feit bewust; hij had de speech al opgesteld, die hij tegen de reporters zou houden, en die over heel de wereld gedrukt zou worden. Een heel vrome speech natuurlijk, want betuigingen van berouw hoorden bij de gelegenheid. Het behoorde bij terechtstellingen tot den goeden toon, dat de veroordeelde raad gaf aan degenen, wier voeten zich richtten naar de boosheid, en dat hij met droefgeestigen trots wees op zichzelf, als een ontzettend voorbeeld, hoe het afliep met een mensch, die misdeed.... Hij zou de beste tradities handhaven.

Hij dankte dus den directeur en de cipiers, merkte op, dat het zoo'n koude en naargeestige ochtend was, en hoopte, dat al zijn vijanden vergeving zouden vinden.

Er kwam een man de cel binnen, een man met een baard; houderig, niet te best gekleed, maar klaarblijkelijk De Man. In de eene hand had hij een riem; de andere strekte hij uit.

„Het spijt me zeer, dat ik dit doen moet, maar het is mijn plicht,” zei hij.

Peace knikte goedkeurend, en Marwood, de beul, wachtte; maar de gewone vraag bleef uit. Peace vroeg niet, of het zeer zou doen. Hij had altijd den neus opgehaald voor die vraag, en aan zijn principen bleef hij trouw.

„Ik moet dit doen, en ik hoop, dat u 't mij niet kwalijk neemt,” zei Marwood, terwijl hij met den riem bezig was om het middel van den kleinen man.

„'t Is goed,” zei Peace....

De speech aan de verslaggevers was uitgesproken. Hij besteeg het schavot met vasten tred, want dat hoorde er óók zoo bij.

En daar was hij aan het einde van het pad, op een luik, dat lichtelijk onder hem doorzeeg, met een doek over 't gezicht en een strop om zijn hals. Hij was weggeleid van de plaats, vanwaar hij kwam, en nu was hij op de plaats der executie. Alles volgens plan en regel. Hij werd gehangen bij den nek, tot hij dood was.

Op den middag van dien dag was een welvarend hopkoopman op Blackheath in zijn bureau aan 't rommelen. Hij vond een klein fleschje met kristallen, fronste het voorhoofd terwijl hij er naar keek, schudde het, nam er de kurk af en rook er aan.

„Ik weet niet, waar dat vandaan komt,” zei hij tot zijn vrouw.... „Nee schat, niet in 't vuur gooien; ze zouden wel eens kunnen ontploffen. Geef 't maar aan de meid, en zeg, dat ze dat goed door den gootsteen spoelt.”

HET
GEPLUNDERDE HUIS

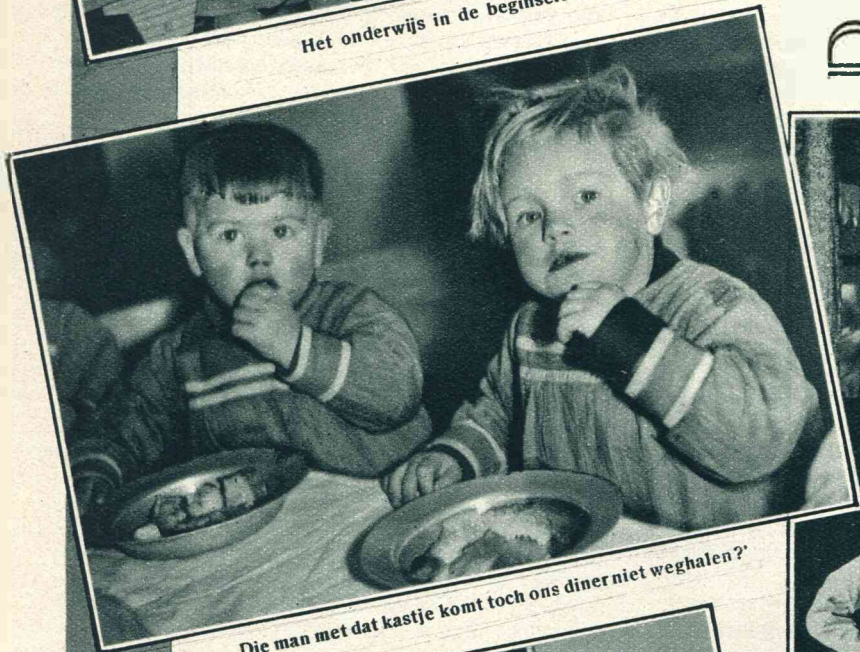
IS DE TITEL VAN ONZEN NIEUWEN ROMAN, WELKE IN HET VOLGENDE NUMMER AANVANGT. EEN VERHAAL, EVEN GEESTIG ALS BOEIEND. DAT ONZE LEZERS ONGETWIJFELD MET SPANNING ZULLEN VOLGEN.



Droomkoninkje.



Het onderwijs in de beginselen van de architectuur



„Die man met dat kastje komt toch ons diner niet weghalen?”



Vader en moedertje spelen.



Samen spelen.

BIJ DE JONGSTEN

In tegenstelling met onze serie van de vorige week, brengen wij thans een aantal foto's, die het wereldje, waarin de allerkleinsten leven, in beeld brengen. Het diamanten jubileum van de Amsterdamsche vereeniging van kinderbewaarplaatsen bood ons daartoe een geschikte gelegenheid. De meeste foto's zijn dan ook genomen in de modelbemaarplaats aan den Wingerdweg over het Y, waar eenige tientallen kleuters, wier ouders overdag niet in staat zijn de noodige zorg aan hen te besteden, worden verzorgd en bezig gehouden. De stormen van het leven zijn hun nog onbekend, hun

Het onvermijdelijke.

veerkracht en optimisme zijn nog ongebroken en hun grootste belangstelling geldt pop en speelgoed. Genoegelijk rolt het leven van de jongste generatie voort, dank zij de voortreffelijke verzorging die zij geniet. De baby (en wat daar weigert nog voor door te gaan) is zoo ongeveer het middenpunt van het heelal geworden. Maar het moet gezegd worden dat hij geen misbruik van



De Ronde Tafel Conferentie.
(Aanvang van den gemeenschappelijke maaltijd.)

De onaangename zijde van 't baby-bestaan.

Rustuurtje voor de kinderen van drie tot zes jaar



„Wat is de wereld mooi”.

die positie maakt. Dwaze volwassenen mogen hem al van tentoonstelling naar tentoonstelling sleepen, hij blijft zich zelf, eet, drinkt, speelt, en doet verder wat des baby's is, en glimlacht nu en dan om de gedragingen van zijn verzorgsters. De babyleeftijd is de heerlijkste — omdat men er zich later nooit meer iets van herinnert.



MODERNE STEDENBOUW

HET MERCATORPLEIN
IN AMSTERDAM-WEST



Daar gaat zijn twaalfuurtje.



Menigeen klimt op het dak om de vogels te voeren.

VERGEET DE MEEUWEN NIET

Tijdens de wintermaanden zoeken de meeuwen in onze steden en dorpen een tijdelijk onderkomen. Daar immers is het minder koud en zal de kans om wat voedsel te bemachtigen het grootst zijn. Het „meeuwen-voeren” is een goed en aardig werk. De schuwe, krijschende vogels komen gulzig af op ieder plekje waar wat brood of visch is neergestrooid. Hen te zien drijven, zwenken zeilen en neersuizen is een schoon en boeiend schouwspel.

Uit de hand eten doen de meeuwen zelden of nooit.



Er is ergens een vischje gesignaleerd en een algemeene start volgt.

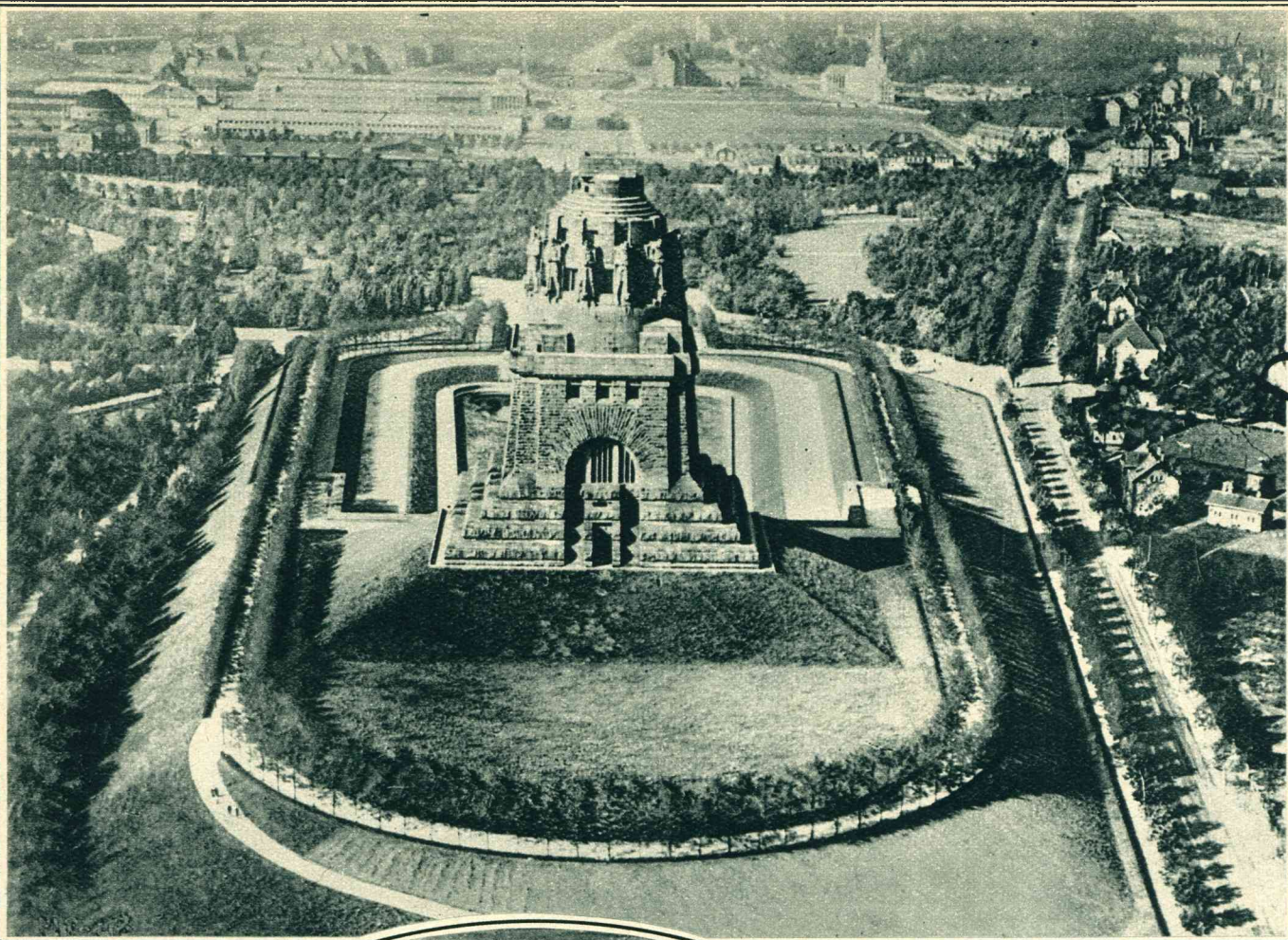


Het echtpaar G. Bos—Voorthuizen te Callantsoog herdacht zijn gouden echtvereniging.

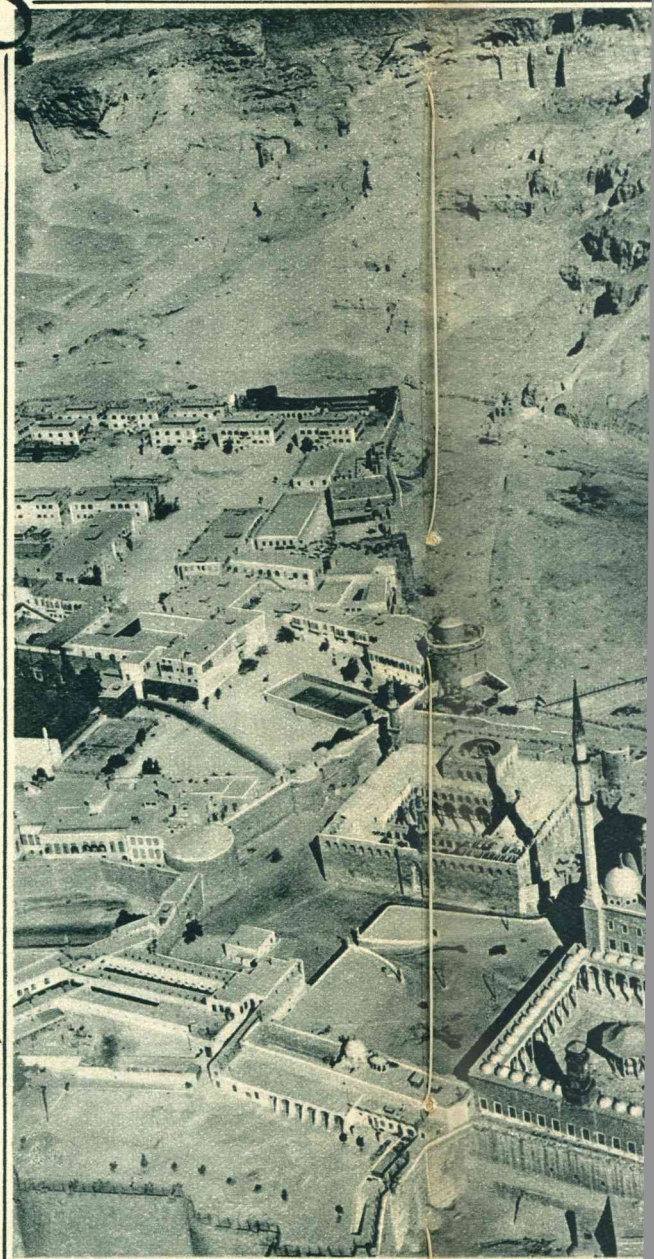


De eerw. heer D. M. Polak, emeritus voorzanger der N.I. Hoofdsynagoge te Amsterdam, een bekend figuur in Joodsche kringen, herdenkt zijn 80sten geboortedag op 16 Januari a.s.



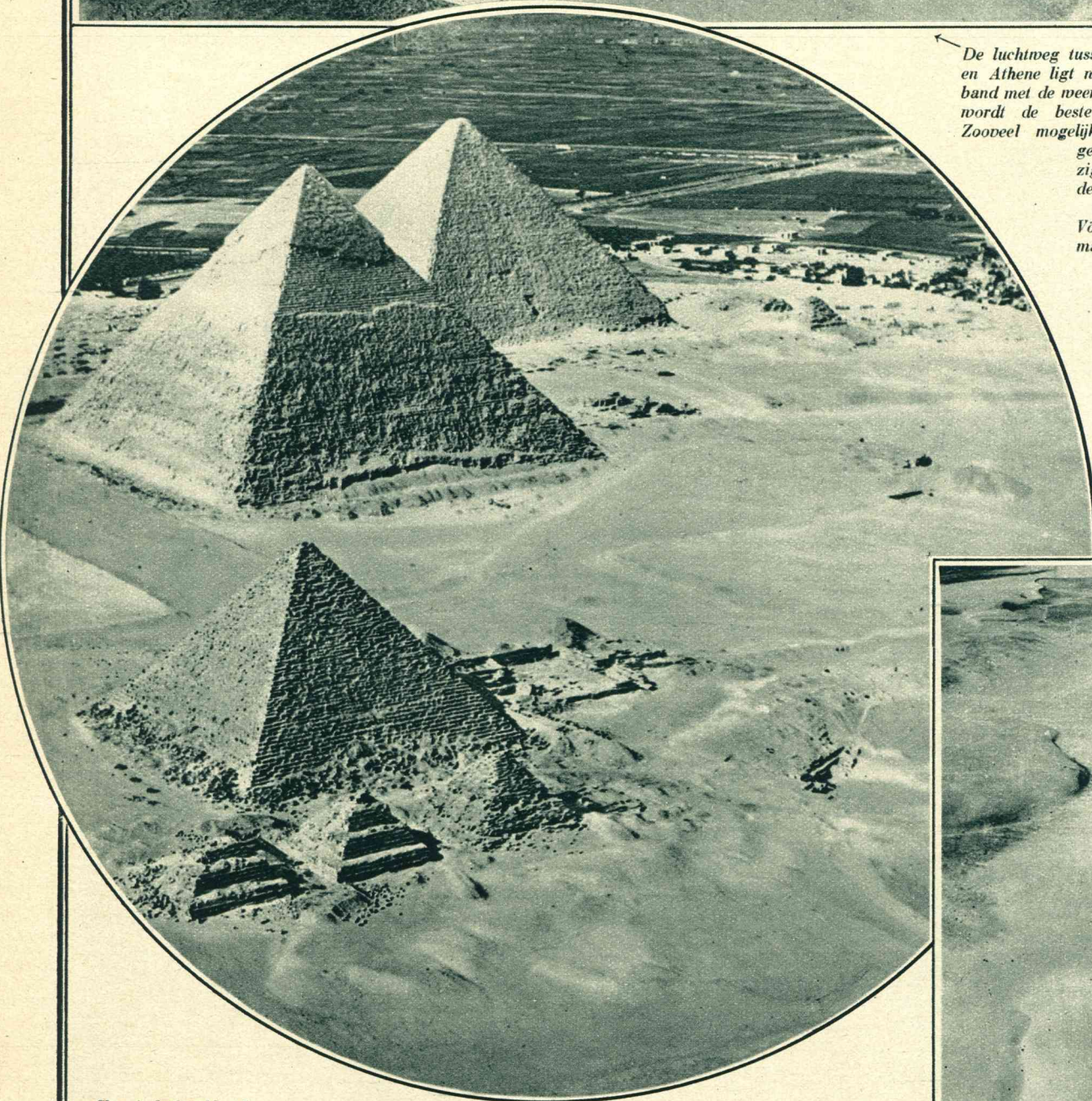


DOOR DE LUCHT NAAR



De luchtweg tusschen Amsterdam en Athene ligt niet vast. In verband met de weersomstandigheden wordt de beste route gekozen. Zooveel mogelijk wordt echter getracht via Leipzig te vliegen, waar de reizigers het indrukwekkend Völkerschlagdenkmal zien.

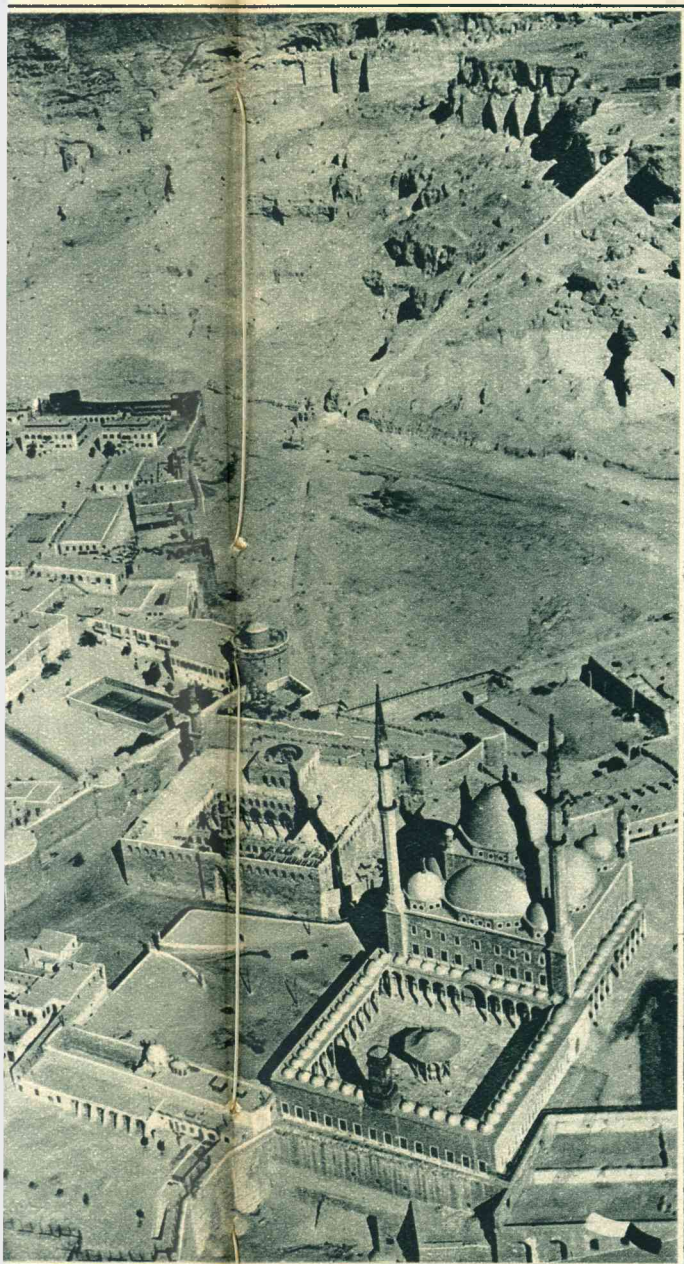
Een lust voor onze Westersche oogen zijn de kleurige, merkwaardig gekleurde stadsbeelden, die ons het Oosten oplevert: zooals hier de citadel van Caïro.



Hoe indrukwekkend is niet dit overzicht uit de lucht op die geheimzinnige reuzen der oude historie: de pyramiden van Gizeh.

De woestijn van Sinaï. Als een verstarde branding ligt de gele harde leem mijlen en mijlen ver.

DE LUCHT NAAR INDIË



De typische paalbouw van een Siameesch dorp in de bedding eener rivier.



Perzische kust. — De Perzische kust heeft weinig aantrekkelijks. Al wie de verstarde steenklompen ziet waarin grijs en rood elkander afwisselen neemt na een kwartiertje een boek en gaat zitten lezen. Veel afwisseling biedt de kust inderdaad niet.

Een voor de aankomst te Bandoeng passeert men den Papandaigan, een van Java's machtige vulkanen.



Nog versch en pijnlijk is de indruk dien het noodlot van De Ooievaar voor enkele weken maakte, niet slechts in Holland en Indië, maar in geheel het buitenland, waar men met zooveel bewondering de praestaties van Den Vliegende Hollander gadesloeg. Maar dadelijk werd hechter dan ooit de verbroken keten weer aaneengesmeed en onze vliegtuigen doorkruisen weer als de snelle vogels, wier namen zij dragen, de luchtbaan tusschen Insulinde en het Moederland. Het onberekenbare nut dezer snelle, geregelde verbinding is reeds zoo herhaaldelijk betoogd en uiteengezet: wij willen aan de hand der foto's onzer vliegers eens een anderen kant van de kwestie laten zien, n.l. de onbeschrijflijke schoonheid van zulk eene indrukwekkende luchtreis: eene halve wereld rond. (Luchtfoto's K.L.M.)



VROUWENLEVEN

De garnering speelt een groote rol bij de nieuwe voorjaarsmodes

Ja, de garnering van onze japonnen, hoeden en mantels zal in het komende voorjaar 'n groote rol spelen. Het is voorloopig gedaan met de eenvoudig gewerkte japonnen, waarvan het materiaal de hoofdzak uitmaakte.

Voor halsuitsnijdingen is de V-vorm de meest gewilde, hetzij hij door revers van afstekende lichte kleur, door 'n fichu, ofwel door 'n draperie-effect van de japon zelf wordt verkregen. Ook kleine écharpes van fijn handwerk en gilets van afstekende kleur moeten zich leenen tot het verkrijgen van de gewenschte lijn.

Zeër vaak herhaalt zich de garnering van de taille bij de mouwen, welke soms zoo wijd zijn als die van 'n kloosterhabijt en soms nauw den pols omspannen. Er zijn pofmouwen in allerlei vorm, ofwel versierd met handwerk, ofwel van 'n afstekende kleur georgette, er zijn knoopgarneringen, alleraardigste garneringen bij de sluiting aan den pols en er is de epauletten-garnering.

Van zulk een epauletten-garnering geeft onze eerste foto een voorbeeld. De hier afgebeelde japon werd door het modehuis Courtot ontworpen in zwart crêpe satin. De taille is op moderne wijze gedrapeerd, terwijl ook de ineen-

gewonden ceintuur een der nieuwste modesnuffjes weer-geeft. De garnering bestaat verder uit ajour-naaisels, welke entre-deux vormen.

Er wordt veel dergelijk fijn handwerk voor garneringen aangewend; ook franje en plissé's, gevlochten georgette, pelerine-garnituren, groote witte piqué-revers bij zwart wollen stof, enzovoort.

Sommige Parijsche modehuizen lanceeren eigenaardige kleuren-contrasten. Clair Soeurs, bijvoorbeeld, toont een groote voorliefde voor tomatenrood met groen, anderen frequentereen tomatenrood met beige, of zwart met helgroen.



Japon van zwart crêpe satin, met een nieuw taille-arrangement en ajour-naaisels ter garnering.



Het nieuwe bloemenmofje met bijbehorend hoedje, met witte Parma-viooltjes.

Zelfs bij de mantels, welke tegenwoordig meer garnering krijgen dan ooit, werkt men met kleuren. Men neemt 'n écharpe van sterk contrasteerende kleur, ofwel revers, ofwel biais. Ook panter- en luipaardvellen worden veel voor garneringen aangewend, soms in samenstelling met leder.

Voor lingerie wordt buitengewoon veel handwerk in allerlei vorm gebruikt. Men beweert zelfs, dat in het komende jaar alle machinewerk op dit gebied door nijvere bekwame handen zal worden verdrongen.

Ook pullovers, vesten, sjaals en mutsen van sierlijk handwerk komen weer echt in eere, zoodat velen onzer de gelegenheid zullen krijgen, op dit gebied haar kunnen te toonen.

Madame Agnes maakt voor haar nieuwe modellen veel gebruik van bloemen-arrangementen. Zij is de uitvindster van de bloemenmof, zooals we er hierbij een in beeld geven met het bijbehorende hoedje. De mof bestaat uit witte Parma-viooltjes. Ook de cache-peigne van het bijbehorende hoedje — een model van Jeanne Loew — bestaat uit dezelfde bloemen. Voorloopig zullen dergelijke modellen vooral aan de Riviéra gedragen worden.

De sierlijke zwarte japon van onze derde afbeelding, ontworpen door het modehuis Kuschnitzky & Gerst, heeft de allernieuwste garnering van gevlochten georgette zwart met groen, zoowel langs de halsuitsnijding als bij de wijde, bij den pols samengevatte mouwen.

PAULA DEROSE.



Zwarte japon met garnering van gevlochten georgette in zwart en groen.

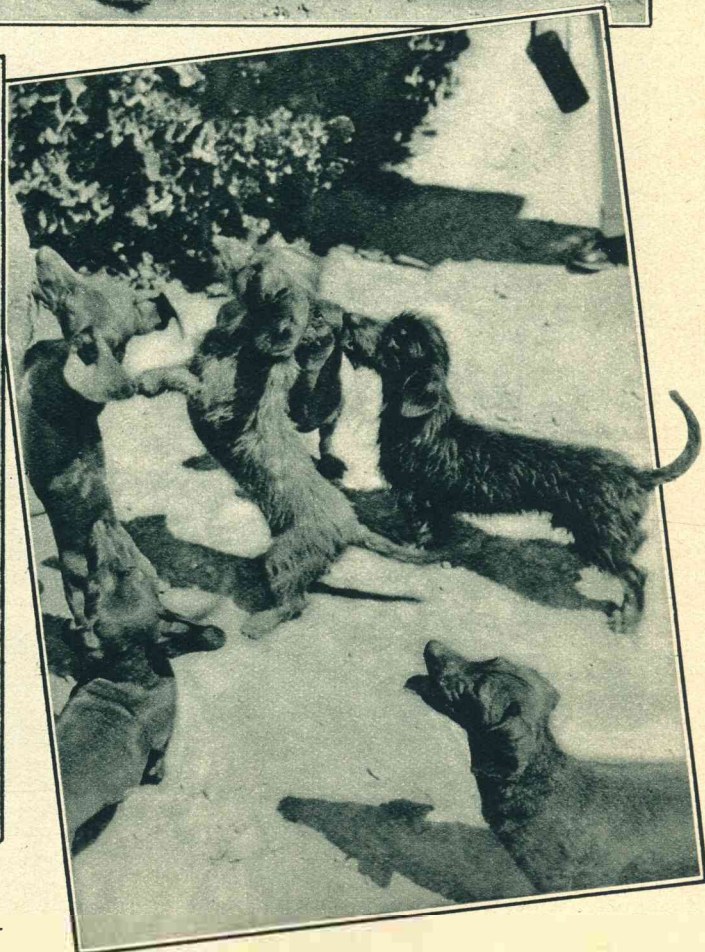


Tot de allernieuwste snuffjes op 't gebied van bontmantels behoren de korte, nauwsluitende jaskes, welke vaak niet verder dan de taille reiken. Het hierbij afgebeelde modelletje is, evenals het barethoedje en de kleine ronde mof, vervaardigd van Mahonikleurig astrakan. Een breede peau de suède ceintuur geeft het geheel een aardig sportief cachet.

*'n Versnapering voor de jongsten.**Een edel viertal.*

DE DAME MET DE DASHONDEN

Te Londen woont een Duitsche dame, Frau Rassing, die over de heele wereld beroemd is om haar dashondenfokkerij. In den tuin van haar huis loopen twee dozijn van die dieren rond, benevens een Yorkshire-terrier en een aap. Met deze meute trekt de dame nu en dan door Europa om op tentoonstellingen de eerste prijzen weg te halen en om een enkele maal ook een exemplaar tegen hoogen prijs te verkoopen.

Aandacht.*De dame en haar lievelingen.**Er valt wat te halen.*



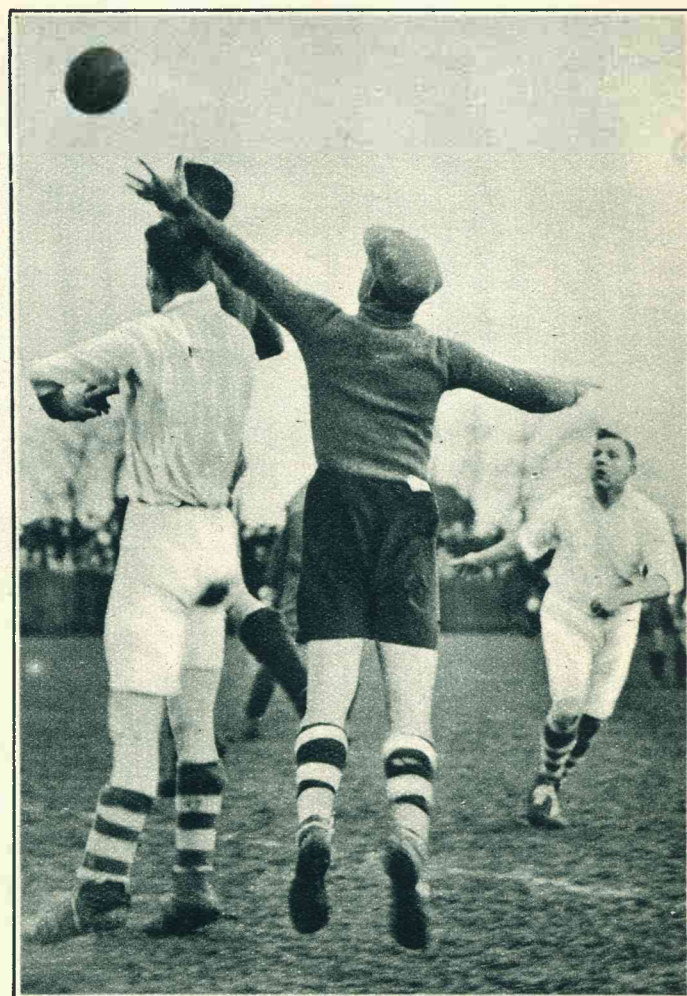
D. E. C. op Ajax' veld met 2-6 door E. D. O. geklopt. Spelmoment uit deze match. De doelman van D. E. C. ontnemt den E. D. O.'er Perukel een goede scoringskans.

SPORT VAN ZONDAG

Het programma was Zondag buitengewoon klein en de hoofdstad bleef zelfs geheel gespeend van eerste klasse competitie-voetbal.

Toch waren de weinige wedstrijden die plaats vonden nog van belang voor den stand van zaken hier. De ontmoeting tusschen Stormvogels en West Frisia b.v. is geëindigd in een overwinning voor de West-Friezen, die thans een totaal van 17 punten uit 14 wedstrijden hebben bereikt. Zij zijn de eenigen die theoretisch nog één punt meer dan Ajax kunnen halen. Zondag a.s. kan de zaak echter beëindigd zijn. Dan speelt Ajax tegen H.B.S. en indien de Amsterdammers op Houtrust de overwinning behalen zijn zij binnen. Dan kan de Meerclub even uitblazen om zich te spitsen op den a.s. strijd om den Nederlandschen kampioentitel.

In afdeling II vond slechts één wedstrijd plaats. De strijd ging hier tusschen V.U.C. en H.F.C. in



Haarlem klopt Bloemendaal met 3-1. Spelmoment uit deze ontmoeting voor het Bloemendaalsche doel.



Westerkwartier en D. T. V. in actie. Westerkwartier won de match met 3-2. Spelmoment uit dezen spannenden kamp. Een vrouwelijk duel om den bal.



D. E. C. in den aanval. Spelmoment uit den Zondag j.l. op het Ajax-veld gespeelden wedstrijd D. E. C.—E. D. O. (2-6.)

Den Haag. De gastheeren wonnen met 3-1, zoodat H.F.C. thans met 1 punt achterstand op Hilversum als hekkensluiter fungeert. De Haarlemmers, met hun zwakken aanval, zullen een harden dobber hebben. Wel verstaan zij uitstekend de kunst om steeds nog juist aan het gevaar te ontglippen, doch 't zal ditmaal lastiger zijn dan ooit tevoren. Hilversum heeft 1 punt meer thans en dan volgen vier ploegen, waaronder Blauw-Wit, met slechts twee punten meer. Veel kan er nog gebeuren.

Vrij veel belangstelling bestond er in de hoofdstad voor het treffen tusschen D.E.C. en E.D.O., vooral ook van Zeeburgia-zijde, daar de Whites nauw bij het resultaat betrokken waren. D.E.C. heeft de gewoonte om indien mogelijk eenigszins belangrijke wedstrijden op het Ajax-veld te spelen. Het publiek zal dit ongetwijfeld op prijs stel-

len, daar de entourage bij de D.E.C.'ers zelf niet op zoo'n grooten toeloop berekend is. Verder vaart natuurlijk de kas der roodwitten er wel bij, doch overigens hebben deze tweede klassers nog nimmer veel plezier beleefd van die terreinwisseling. Bij voorkeur verliest D.E.C. er, hetgeen ook Zondag weer het geval was. E.D.O. kon met een 6—2-overwinning huistoe gaan, ondanks den goeden tegenstand van D.E.C. Dus zal Zeeburgia de kastanjes zelf uit het vuur moeten halen. Gelukkig zien de Zeeburgianen dit zelf ook wel in, waarvan hun overwinning op Hercules in Utrecht wel een duidelijk bewijs is. Dat is een lastige klip omzeild. Blijven E.D.O. en Zeeburgia aan de verwachtingen beantwoorden, dan valt straks in Haarlem de beslissing.

Verder was het ook in de tweede klasse nogal rustig. Haarlem won op vrij eenvoudige wijze van Bloemendaal, waardoor het zoo goed als zeker is dat de Haarlemsche roodbroeken den kampioens-titel zullen behalen. D.W.S. kan er weinig meer aan doen. Het gaat er in deze afdeeling intusschen meer en meer naar uitzien dat een hoofdstedelijke tweede klasser het loodje zal moeten leggen. De Spartaan staat nog steeds onderaan en V.V.A. komt zijn stadgenooten het meest nabij.



In de zweminrichting aan den Heiligenweg probeerde Zaterdag-avond mej. Jenny Kassein (rechts) van H.D.Z. het wereldrecord 500 M. vrijen slag te breken, hetgeen haar niet gelukte. Links mevr. C. de Groot van Gelder, die als tegenstandster fungeerde.



Een aardig snapshot uit den Baarnschen jachtrit, Zaterdag j.l. georgani-seerd ter gelegenheid van den verjaardag van den heer van Leeuwenburg.

Koog Zaandijk klopte Zondag j.l. Hercules met 3—0. Spelmoment uit deze ontmoeting.



In 2B spraken wij reeds van de kampioens-kansen. Onderaan staat hier A.F.C. met resp. 1 en 2 punten minder dan B.F.C. en Zandvoort. De Reds kunnen er zich met nog vier te spelen wed-strijden misschien nog wel tusschenuit werken. Intusschen is met al deze degradatiecandida-ten de kans vrij groot dat er een slachtoffer zal vallen.

SINDS ONZE LAATSTE OPGAVE
KEERDEN WIJ TENGEVOLGE ONZER

Grafis-Ongevallenverzekering

DE VOLGENDE BEDRAGEN UIT
AAN:

J. H. HANSEN, Rijksweg 3, Hunnucum Nuth . . . f	25,—
WED. L. SLOOF, Escamplaan 35, Den Haag . . .	600,—
	625,—
Vorig totaal bedrag	243.636 —
Nieuw totaal	244.261,—

Aambeien
Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Anusol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496



De grens tusschen de Vereenigde Staten en Canada loopt ook over de Niagara-watervallen. Dit gedeelte bevindt zich op Amerikaansch grondgebied.

DE SCHULDIGE

DOOR JOHN D. CLAVERTEN

Op zijn weg naar den vuurtoren kwam Anos het bosch langs. Hij liep snel en wierp schuwe, angstige blikken links en rechts in het onderhout, waarvan langzamerhand de nacht zich meester maakte. Vanaf de wijnbergen rondom Hermopolis klonk de schelle kreet van een melos, die Anos plotseling deed huiveren van schrik.

Met zware vlucht streek hem een vleermuis langs het hoofd; in het onderhout begonnen glimwormpjes te lichten en de roep van den melos, die zijn wijfje zocht, klonk van de wijnbergen als het gekerm van een ziel in doodsnood. Dat alles deed Anos sneller loopen. Hij ontvluchtte het bosch, den kermenden roep in den vallenden nacht, hij ontvluchtte zijn geweten en een doode....

Met een zucht van verlichting zag Anos den vuurtoren voor zich opdoemen. Aan den voet daarvan lag het huisje van den misthoorn, waar hij voor den geheelen nacht veilig zou zijn. Daar wachtten hem licht en vuur en stemmen uit den aether, die hem dien andere, den doode, zouden doen vergeten. Morgen zou hij verder zien, morgen zou die beklemmende angst misschien wel van hem afgenomen zijn.

Anos wierp de deur van het lichtwachtersverblijf open en trad met een schor „goedenavond” binnen den lichtkring van de electricische lamp. De blauwe baret was niet groot genoeg om zijn lange sluike haren te bedekken, die aan zijn smal, somber gezicht een weerschijn gaven van oudbrons. Zijn schuwe oogen vestigden zich met 'n onrustigen blik op Doras, den oudsten lichtwachter van Syra, en toen deze hem met een voldaan gebrom verwelkomde, ontsnapte hem een zucht van verlichting.

„Geen nieuws, Doras?” vroeg Anos met heesche stem.

„Geen nieuws, Anos. Daar gaat de „Bunera”, een Japanner, ik heb 'm doorgeseind naar Piraeus.”

Doras stond op, knipte het papierlint van het seintoestel af en voorzag het van zijn handteekening. Vervolgens rolde hij het met pijnlijke netheid om zijn vinger, sloot het rolletje in een couvert en borg dit in een tasch. Met een licht gebrom wendde hij zich naar de deur, doch bleef plotseling staan.

„Nieuws, Anos?”

Anos wierp den ander een vluchtigen blik toe. „Nieuws.... ja, vanmorgen hebben ze Sekles vermoord gevonden,” antwoordde hij met onverschillige stem.

De oude man deed verschrikt een stap nader.

„Sekles?.... Sekles van de....”

„Van den tuin „Pantalos”, die vorig jaar van Chios is gekomen,” vulde Anos bereidwillig aan.

„Sekles was rijk, het wordt onveilig op Syra,” sprak Doras met sombere stem. Anos haalde de schouders op.

„Rijk? Men zegt dat hij niet beroofd is. Hij werd gevonden door Pithas van Hermopolis, die de tuinen bevoelt. Ik hoorde, het was een moord uit jaloezie.... Hermathea is mooi....”

Doras liet een zacht gefluit hooren.

„Mooi.... en gevaarlijk,” vulde hij aan. „Ze heeft menigeen van Hermopolis bedrogen, ze is wispelturig als de winden van Samos. Een moord uit jaloezie? Maar waarom werd dan Sekles en niet de meid....”

„Zij zouden samen trouwen,” viel Amos den ouden man met sombere stem in de rede. „Sekles is rijk, de moordenaar heeft haar willen straffen in hem. Ze is nu veracht, geen visscher van Syra

geen wijnbouwer van Hermopolis zal meer naar haar omkijken, ze zullen bevreesd zijn voor den dolk van den moordenaar.”

Anos trok met ruwe hand het seinlint uit het toestel en teekende zijn naam erop af. Doras stond nadenkend het hoofd te schudden, totdat drie stooten van een scheepsfluit hem plotseling een blik op de klok deden werpen.

„De „Valona” die in aantocht was; zij moet naar Kaap Malia doorgeseind worden,” waarschuwde hij. „Ik ga heen, Anos, tot morgen, goedenacht.”

„Slaap wel,” bromde Anos.

Het openen van de deur deed een warmen luchtstroom in het bedompte vertrek vloeien. Anos snoof.... geuren van wilde bloemen en vochtig hout, geuren van de wijngaardranken van Syra en Delos en het ondefiniëerbare aroma van de Aegeïsche Zee.... Anos snoof nogmaals en wierp een schuwen blik in de hoeken van het vertrek, de geuren herinnerden hem aan de tuinen van „Pantalos” waar men dien morgen Sekles gevonden had....

Alsof hij, uit zee opduikend, het water van zich afschudde, schokte Anos met de schouders. Zijn handen balden zich tot vuisten en in zijn sombere oogen vonkte een onheilspellend vuur. Twee stooten van de „Valona” brachten hem plotseling tot zichzelf. Hij zette zich voor het seintoestel, bevestigde de koptelefoon en legde zijn hand op den seinsleutel.

„Malia K.Z.P.”.... „Malia K.Z.P....” riep hij den lichtwachter van Kaap Malia op.

Terwijl hij op antwoord wachtte, deed een lichte windstoot de deur kraken en met een schorren kreet sprong Anos op. Met dreigenden blik keek hij rond en viel met 'n luide lach weer in zijn stoel terug.

„Malia K.Z.P. — Valona van Syra E.M.G....” seinde hij door.

Met starende oogen wachtte hij op antwoord en greep vervolgens in een zak van zijn ruige jas, waaruit een flesch brandewijn te voorschijn kwam.

In twee, drie teugen dronk hij een derde gedeelte van den inhoud op en zette de flesch naast het seintoestel. Met het hoofd in de handen gesteund bleef hij voor zich uit zitten staren, met afwezigen blik. Werktuiglijk greep hij nu en dan naar de flesch, nam een grooten slok brandewijn en verzonk dan weer in gepeins. Zoo bleef hij zitten tot elf uur, totdat een sirenesin hem deed opspringen.

Het was een waarschuwing om het nachtlucht van den vuurtoren in te schakelen, dat, om verwarring der vuren te voorkomen, van wit twee seconds in wit-rood-wit drie-secondslicht veranderd moest worden.

Wankelend deed Anos eenige passen naar een hoek van het vertrek en met een enkele krachtige beweging haalde hij een handle over en drukte op een knop. Voor hij volgens voorschrift naar buiten ging om zich te overtuigen dat alles in orde was, aarzelde hij een oogenblik. Hij wierp een onzekeren blik naar de deur en greep vervolgens naar de flesch, die hij heelemaal leegdronk.

Strompelend verliet hij het vertrek en trad naar buiten. Met diepe teugen ademde hij de zoele, geurige lucht in en liep om het misthoornhuisje heen naar de plaats, vanwaar hij een vrij uitzicht had op de draaiende lichtbundels.

„Wit.... rood.... wit.... wit.... rood.... wit....” telde Anos luïd.

Met een voldaan gebrom wilde hij zich omkeeren, toen plotseling zijn blik verstarde. Opnieuw begon hij te tellen.

„Wit.... ro....”

Hij brak het „rood” af met een schorren kreet van angst.... In het rood zweefde een gedaante, een bloedige, fantastische schim, die zich wild en wanhopig tegen een aanval verweerde....

Anos voelde zich verlamd van ontzetting, maar plotseling kwam hij tot zichzelf en barstte in een luiden lach uit. Een spook.... een schim.... Sekles?.... Hij was krankzinnig, het was de brandewijn die hem parten speelde. Hij wreef zijn oogen uit en keek opnieuw omhoog. Weer overviel hem die krankzinnige angst: de fantastische roode gedaante was grooter geworden en zij danste nu niet meer alleen op en neer, maar in den lichtbundel bewoog zij zich ook voor- en achterwaarts....

Anos volgde de lichtbundels in hun cirkelgang...de schim cirkelde mee. Zij danste en wrong zich in allerlei bochten, sloeg met de magere, ontvleeschde armen en beenen, greep naar en omklèmden een denkbeeldigen vijand.... evenals Sekles het dien morgen had gedaan.

Doodsangst pilde Anos uit de oogen, de trekken van zijn somber gelaat waren verstijfd als die van een mummie en onwillekeurig begon hij met zijn armen van zich af te slaan, om zich tegen dien afschuwelijken vijand te verroeren.

De bloedige gedaante in den lichtbundel scheen te spotten met zijn angst en met zijn verdediging, zij danste, sloeg en wrong zich al wilder en wilder, zonder zich een oogenblik rust te gunnen.

Plotseling ontsnapte Anos een bijna on-

menschelijk, rauw geschreeuw. De schim.... Sekles, keerde zich naar hem toe, opende wijd de beenige, bijna doorzichtige doodskopkaken en beet naar hem. Anos deinsde terug, krankzinnig van angst en met een gillenden kreet rende hij naar het misthoornhuisje.

Daarbinnen draaide hij met bevende hand den sleutel in het slot om, viel met een sprong op zijn stoel neer en bevestigde de koptelefoon. Het angstzweet druppelde van zijn gebronsd gelaat, zijn vingers trilden en zijn hersens werkten koortsachtig snel. Hij kon niet vluchten: daarginds lag het bosch met den tuin „Pantalos”, waarin hij Sekles dien morgen....

Neen, vluchten kon hij niet, maar hij kon vragen om hulp, om bescherming. Anos riep zijn laatste restje wilskracht op en legde zijn hand op den seinsleutel.

„Paros E.G.F.”.... „Naxos E.L.M.”.... „Santorin E.C.P.”.... seinde hij met bevende hand. Hij riep de vuren van de E-groep ter hulp, de lichtwachters van de eilanden Paros, Naxos en Santorin. Slechts eenige seconden later ontving hij van alle drie ten antwoord dat zij den oproep ontvangen hadden.

„Syra E.M.G. vraagt hulp, hulp,” trilde het door den aether.

„Syra E.M.G. vraagt hulp, waarvoor?” vroeg de lichtwachter van Paros. Een zwakke windstoot deed de deur en den schoorsteen van het huisje kraken en steunen en met uitpuilende oogen van angst keek Anos om zich heen. Werktuigelijk begon hij met koortsachtige haast te seinen.

„Syra E.M.G. — Sekles zweeft in het vuur, in het roode — hij werd vanmorgen gevonden in den Pantalostuin van Hermopolis — ik wachtte hem daar op en overviel hem — hij verweerde zich en ik stak hem mijn dolk in het hart — ik deed het om Hermathea van den berg Oros — Syra E.M.G. vraagt hulp — Sekles zweeft in het roode vuur — Syra E.M.G. vraagt hulp, hulp....”

Een verraderlijke windruk van de Zuidelijke Sporaden deed het heele huisje in zijn voegen kraken en met een wilden kreet sprong Anos op. Met een ruk bevrijdde hij zich van de koptelefoon en waggelde naar de deur. De knop met beide handen

omklemmend zette hij zich schoor tegen den wand, hopend dat hij op deze wijze den wreken Sekles kon beletten binnen te dringen. Hij trok als een wanhopige en met geweldige kracht, overtuigd dat hij hiermee zijn verloren leven rekte.

Een felle schreeuw van den melos uit de wijnbergen, op de krachtige vleugelen van den wind tot naar het huisje gedragen, deed Anos verkillen van angst: daar was Sekles, zijn vijand, en nu.... en nu....

In Anos' oogen vonkte de waanzin — zijn greep verslapt.... zijn krachten begaven hem.... en plotseling viel hij met een flauw gereutel achterover.... met het hoofd op den hardstenen vloer... Sekles had gewonnen....

Anos bleef bewegingloos liggen en boven in de lucht draaide en danste de huiveringwekkende, skeletachtige gedaante, al wilder en met een verbluffend uithoudingsvermogen....

Toen tegen den morgen de in allerijl gewaarschuwde hulpbrigade van Hermopolis zich toegang tot het misthoornhuisje verschafte, vond zij Anos van Syra, volgens zijn eigen bekentenis de moordenaar van Sekles, levenloos en reeds verstijfd. Een schedelbasisfractuur had een eind aan zijn leven gemaakt.

De bevolking van Syra zwoer bij alle heiligen dat het Sekles' geest was geweest, die Anos tot dien krankzinnigen oproep om hulp gedreven had, maar de dokter van de hulpbrigade, die de moeite had genomen het roode licht te onderzoeken, glimlachte medelijdend toen hij ervan hoorde.

Want tusschen de facetten der lichtspiegels had hij dien morgen iets gevonden: een kleine scarabeüskever, die bij het schoonmaken van het licht binnen de spiegelruimte gevlogen was en die, toen de hitte in den laten avond daarbinnen ondraaglijk werd, wanhopige pogingen had gedaan om aan zijn kwellingen te ontkomen. De bijna doorzichtige schaduw van het onooglijke kevertje was, honderden malen vergroot, in den rooden lichtbundel gevallen en zij had voor Anos' beangsten geest een huiveringwekkend visioen opgeroepen van zijn slachtoffer, den vermoorden Sekles, die gekomen was om zich te wreken op hem, den schuldige....



Kaap Southern Cross, in den staat Nieuw-Brunswijk (Canada)



Minder dan
een cent
per kop

»Hoe vinden jullie 'm?

Ja, als Tante Jet een pudding maakt, dan is ie voor mekaar.... dat mislukt me nooit.... Maar ik moet eerlijk zeggen, met Van Houten's Cacao kan het bijna niet mislukken.... Werkelijk, daar maak je altijd iets bijzonders mee.... weet je; een pudding met zoo'n echten, pittigen cacaosmaak.... En wat zoo prettig is, Van Houten's Cacao is zoo krachtig, dat je er eigenlijk maar heel weinig van noodig hebt.... Dat is nu eens werkelijk voordeliger in het gebruik... Bovendien krijg ik nog iedere maand dat prachtige Eigen Tijdschrift.



Van Houten's CACAO

„De voordeligste in 't gebruik“



DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ
5 Nederlandsche Industrieën,
daar de voorn. grond-
stoffen en de ver-
pakking ook

zijn.
Helpt dus
mede, de ma-
laise in EIGEN LAND
te bestrijden.

Groote Tuben 75 cts.
Kleine Tuben 25 cts.

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

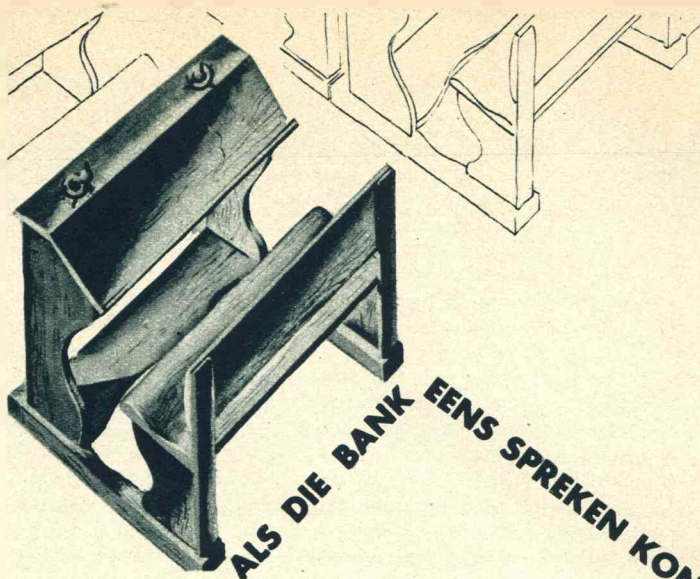
Dr. H. NANNING's
Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

Guur weer!

Voor Uw handen

VERMOETING-VERFRANSING
DOOR
PURROL
VOOR
ELKE PLEK
van Uw
HUID

Doos 30-60, Tube 80ct. Bij Apoth. en Drogisten.



Heel wat stille tranen heeft het stumpertje op die bank vergoten. Het was bleek en leerde moeilijk. En ook met het spelen vlotte het niet.

Vitaminengebrek had het kind. Doorlopend vitaminengebrek. Ondanks vlijtig levertraan slikken. Levertraan, die er uitzag als de beste levertraan. Maar die te weinig vitaminen bevatte.

Zorg ervoor, dat de bank van Uw kind een vroolijke spring in 't veld herbergt. Geef het Jecovitol. Maak het sterk. Jecovitol is levertraan met een geijkt vitaminengehalte. Professor Wolff van de Utrechtsche Universiteit controleert, dat Jecovitol minstens 50 eenheden vitaminen A en 250 eenheden vitaminen D bevat.

JECOVITOL

Prijs per flesch f 1.-



VERKRIJGBAAR BIJ APOTHEKERS EN DROGISTEN

FABRIKANTEN: BROCADES-STHEEMAN & PHARMACIA



„THE MARMET“



De „Lichtste Wagen“ der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij

P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING:
Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.-



Na 10 uur slaap nog moe.

Overdag weer een dutje nodig.

Iedereen weet wel wat er bedoeld wordt als men spreekt van het „Kruschen-gevoel“. Welnu, hier volgt 'n typisch voorbeeld van een lijnrechte tegenstelling van dezen toestand. Deze vrouw had namelijk voortdurend een gevoel van vermoeidheid. Uit haar brief kunt u lezen hoe het haar verging:

„Ik ben 34 jaar en moeder van twee kleine jongens; uit den aard der zaak heb ik dus een erg druk leven. Zoo lang ik me herinneren kan heb ik altijd geleden aan een gevoel van moeheid. 's Morgens voelde ik me te slap om op te staan, zelfs na tien uur slaap. Dikwijls voelde ik me na het koffiedrinken weer zoo moe, dat ik drie of vier uur lang ging slapen en al mijn werk 's avonds moest doen. Toen nam ik 14 dagen lang Kruschen Salts en ben dat gevoel van moeheid totaal kwijt geraakt. Ik voel me nu frisch en opgewekt en beter dan ik ooit geweest ben. Mevr. E. M. W.“

Millioenen mannen en vrouwen over de geheele wereld nemen dagelijks Kruschen Salts — niet omdat zij zich nu juist ziek voelen — neen, maar omdat zij weten dat de kleine dagelijksche dosis Kruschen hen voortdurend fit en energiek houdt en hen inwendig behoedt voor overtollige zuren.

Menschen, die elken morgen Kruschen Salts nemen, hebben geen last van kwaaltjes als hoofdpijn, hardlijvigheid, neerslachtigheid, duizeligheid, beslagen tong, onfrissche adem enz. En dit alles omdat zij inwendig vrij zijn van alle schadelijke stoffen. De dagelijksche dosis Kruschen Salts werkt zoodanig op lever, nieren en ingewanden, dat alle overtollige en schadelijke stoffen geregeld verwijderd worden.

Indien u wilt genieten van een stralende gezondheid of opgewekte levenslust — indien u hard wilt werken en daar plezier in hebben — neem dan eens elken dag Kruschen Salts. Millioenen menschen genieten van elken dag, die hen gegeven is, en dit alleen dank zij „de kleine, dagelijksche dosis Kruschen“.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heeregracht 209, Amsterdam (C.)

De Erfgenaam

DIE ZICH SCHUIJL HIELD

DOOR CHARLES GARVICE

Ik werk in numero 2 F., als je 't precies wilt weten en ik zal wel wat vroeger thuis komen dan gewoonlijk. Kijk toch niet zoo angstig; ik begrijp niet waar je bang voor bent."

Zij wendde zich, met een wanhopig gebaar, van hem af.

Er scheen niemand in de straat te wezen, die bijzonder op hem lette; dat kwam echter doordat Dick Reeve zich in een portaal verscholen had tot Jack voorbij was. Toen liep hij de straat door en over de onderdeur heen kijkend, zag hij Kate zitten, met het gezicht in de handen.

"Kate!" fluisterde hij.

Zij sprong verschrikt op en hij opende de deur en kwam de kamer in.

"Dick — Dick Reeve!" riep zij uit.

"Ja, dat ben ik," zei hij, met een zenuwachtig trekken van zijn gezicht. "Dat had je niet gedacht, hè? Dacht je, dat ik je zou laten heengaan, zonder je achterna te komen, zonder met hem af te rekenen? Dat had je toch wel beter kunnen weten! Toen ik hoorde, dat je weg was, toen heb ik gezworen, dat ik je vinden zou, jou en hem, al moest ik je ook achterna gaan tot aan 't andere eind van de wereld! En hier ben ik nou."

Zij keek naar hem, met een mengeling van angst en voorzichtigheid.

"Wat wil je?" vroeg ze, terwijl ze trachtte koel en onverschillig te spreken.

"Ik wil me enkel op hem wreken," zei hij. "En ik zal m'n wraak hebben!"

Zij zweeg even; toen vroeg ze:

"Hoe heb je me gevonden? Weet vader —?"

"Neen, je vader weet niets. Het komt er niet op aan, hoe ik je gevonden heb. Ik neem je mee terug naar je vader. Is hij met je getrouwd, Kate?" vroeg hij toen op heeschen toon en hij hield den adem in, terwijl hij wachtte op haar antwoord.

Kate werd rood en toen doodsbleek.

"Ik weet niet wien je bedoelt," zei ze.

"Dat is 'n leugen!" zei hij. "Ik bedoel dien schurk Gordon! Je hoeft me niets voor te liegen! Ik heb hem gisteravond hier zien binnen komen en hij is zoo juist de deur uitgegaan."

Het was Kate alsof de kamer met haar rond-draaide.

"Het helpt je geen steek om te liegen," zei hij. "Ik heb jullie samen hier gevonden, en ik neem je mee terug."

"Dat kan je niet — kan je niet!" stamelde zij. Hij lachte wild.

"Kan ik dat niet?" Hij kwam dicht bij haar staan en dempte zijn stem tot een heesch gefluister: "Luister naar me, Kate. Ik heb hem in m'n macht — ik hoef maar een woord te spreken — een enkel woord — en het is met hem gedaan. Als je niet met me mee gaat, ga ik hem achterna en —"

"Zwijg! Zeg niets meer!" Zij keek om zich heen, alsof ze bang was, dat iemand hen zou kunnen hooren. "Ik zal met je meegaan, Dick. Ik kom dadelijk."

Hij stond eenigszins verbaasd omdat ze nu opeens toegaf, maar hij knikte veelbetekenend. "Ga je aankleeden," zei hij. "Als je binnen vijf minuten niet beneden bent, kom ik je halen. Maar ik waarschuw je: als je niet goedschiks meekomt, ziet 't er slecht voor hem uit!"

Zij liep haastig de trap op.

Kate stormde de kamer in, waar Miss Woods zich juist had aangekleed en nu verschrikt naar Kate keek, die zich, angstig kreunend, aan het bed vast greep.

"Help me!" riep Kate. "O, wat moet ik doen — wat kan ik doen om hem te redden!"

Zij had geen enkele gedachte voor zich zelf. "Wat is er?" vroeg Miss Woods. "Hem? Wie —?"

"Mr. Gordon! Daar is een man hier beneden — die hem kwaad wil doen. Hij is in gevaar! Toe,

vraag me niets — ik kan 't toch niet vertellen! Hij is in groot gevaar — en die man weet, waar hij is — en er is niemand om hem te waarschuwen, om hem te zeggen, dat hij moet vluchten! En die man wacht op me! Als ik binnen vijf minuten niet beneden ben, komt hij me hier halen en zal hij me dwingen om met hem mee te gaan. O, wat moet ik doen? Wat moet ik doen? Als ik maar even naar hem toe kon gaan, om hem te waarschuwen, om te zeggen, dat hij voorzichtig moet wezen! Ik heb het vanochtend al geprobeerd, maar hij wilde niet naar me luisteren; hij is te moedig en te roekeloos!"

Miss Woods, bijna even bleek als Kate, stond naar haar te kijken, terwijl ze trachtte te begrijpen wat er gebeurd kon zijn. Opeens greep ze Kate bij den arm.

"Sst!" fluisterde zij. "Probeer nou kalm te wezen! Ik heb iets bedacht. — Maar dan moet je flink wezen, heel flink! — Neen, ik ben bang, dat je het toch niet klaar speelt!"

Kate trok de handen weg van haar gezicht en stond op.

"Ja, ja, dat zal ik wel! Zeg me maar wat ik doen moet!"

Miss Woods haalde een bundeltje uit de kast en maakte het open.

"Vlug!" fluisterde zij. "Trek dit aan!"

Kate staarde naar haar en naar de zwarte japon en het rouwhoedje; toen begreep ze wat de andere vrouw bedoelde en haastig trok ze haar jurk uit. Terwijl zij de zwarte japon aantrok, hoorden ze Dick Reeve beneden heen en weer loopen, en nu riep hij haar.

"Zeg hem, dat hij nog 'n minuut of vijf moet wachten," fluisterde Miss Woods en Kate bevochtigde haar lippen en riep naar beneden:

"Ik ben nog niet klaar. Je moet nog 'n minuut of vijf wachten."

Met bevende handen zette ze het hoedje op en trok ze den rouwsluier voor haar gezicht. Zij beefde van het hoofd tot de voeten, maar Miss Woods zei:

"Je moet het doen, ter wille van Mr. Gordon."

Kate drukte haar de hand en ging de kamer uit. Zij haalde diep adem en liep toen de trap af. Zij hoorde Dick Reeve opspringen van z'n stoel en hij kwam haar te gemoet, maar toen hij de gestalte in diepen rouw zag, ging hij terzijde staan om haar door te laten.

Kate's hart klopte wild toen ze hem voorbij liep en even was het of de krachten haar zouden begeven, maar de gedachte aan Jack Gordon sterkte haar. Langzaam liep ze de kamer door en de deur uit en zij weerstond zelfs het brandende verlangen om wat harder te loopen, totdat ze de straat uit was.

Dick Reeve liep eenige minuten ongeduldig heen en weer; toen wierp hij zich in een stoel en stampte met de voeten op den grond. Opeens werd de buitendeur geopend en Mordy Jane kwam binnen. Gedurende eenige oogenblikken keek ze zwijgend naar den indringer, toen zei ze droogjes:

"Wel ja, doe maar net of je thuis bent."

Dick Reeve, die verbaasd naar de groteske figuur had gekeken met het bespottelijke capot-hoedje, stond op en zei, half verlegen en half brutaal:

"Ik ben 'n vriend van Kate Transom; ik wacht op haar."

"Zoo, zoo!" zei Mordy Jane op scherpen toon. "Weet je wel zeker, dat je 'n vriend van 'r bent? As je 't me niet zelf vertelde, zou ik 't vast niet gelooven. Je ziet 'r heelegaer niet naar uit. Ik zal haar effen zeggen, dat je op d'r staat te wachten."

"Dat weet ze al," zei Dick Reeve. "Ze maakt zich klaar om met me mee te gaan."

"O, kom je haar halen?" vroeg Mordy Jane.

"Ja," zei Dick Reeve woest. "Ze hoort hier niet — 'n fatsoenlijk meisje —"

Mordy Jane zette haar handen No. 33 in de zijden en kwam vlak voor hem staan.

"An je geklets te hooren, jonge man, lijkt 't wel of je uit 'n gekkenhuis bent los gebroken. As dit hier geen fatsoenlijk huis is, dan zou ik wel es willen weten wat jij hier te maken hebt! De deur uit met je!"

Dick Reeve staarde haar aan. Toen liep hij naar de trap en riep: "Kate!" Er kwam geen antwoord. Hij wachtte even, rende toen de trap op en klopte woest op de deur. Miss Woods maakte de deur open en keek hem aan met een natuurlijk gespeelde verbazing, welke haar tooneelopleiding alle eer aandeed.

"Ik moet Kate hebben — Kate Transom!" zei Dick Reeve.

"Juffrouw Transom is hier niet," was het antwoord.

"Waar is ze — waar is ze naar toe?"

"Dat weet ik niet," zei Miss Woods waardig. "Misschien naar boven —"

Dick Reeve duwde haar opzij en keek de kamer rond, toen vloog hij de tweede trap op, terwijl Mordy Jane's schrille stem naar boven riep:

"Hei, idioot, waar ga je naar toe! — Dieven! Moordenaars!"

Dick Reeve keek Jack's kamer in en toen ook in de andere kamer op dezelfde verdieping; toen holde hij weer de trap af.

Zijn woede was te groot voor woorden. Hij begreep nu hoe hij om den tuin geleid was. Haastig rende hij de straat op.

NEGENENDERTIGSTE HOOFDSTUK

Jack had dien ochtend toezicht te houden op een ploeg mannen, die een der groote zeebooten moesten lossen.

De man die de groote kraan bediende, welke heen en weer bewoog alsof hij een levend wezen was in plaats van een voorwerp van staal en ijzer, hield voortdurend zijn oogen gevestigd op Jack's gezicht en zijn ooren open voor de bevelen die hem werden toegeschreeuwd, tusschen het omringende lawaai in. Strikte gehoorzaamheid was niet alleen noodzakelijk voor de goede werking van de kraan maar ook voor de veiligheid der mannen die hier werkten.

Jack had zijn jas uitgetrokken, want het was warm, en nu en dan moest hij met de handen of met een duw van zijn sterken schouder de neerkomende goederen in de juiste richting brengen.

Kalm en koel stond hij daar, maar zijn scherpe oogen waren waakzaam en al zijn zenuwen stonden gespannen — hij was gereed voor een plotseling ingrijpen, wanneer dit noodzakelijk mocht blijken. En de mannen werkten rustig onder zijn toezicht, in vol vertrouwen op zijn beleid.

Jack zag niets van de in het zwart gekleede vrouw, die met zenuwachtige haast haar weg zocht tusschen de vaten, balen en kisten van de haven. Pas toen ze vlak achter hem stond en zijn naam uitsprak, zag hij haar.

Hij schrok en even dacht hij Miss Woods voor zich te zien in haar weduwenkleeding; toen zag hij het bleke gezichtje van Kate.

"Kate!" riep hij, terwijl hij zich weer omkeerde om zijn oogen te vestigen op de kraan. "Jij hier? — Kom niet dicht bij! Blijf daar staan! Wat is er gebeurd?"

Hij zag, toen hij zich weer even omwendde, dat ze doodsbleek was en beefde over al haar leden.

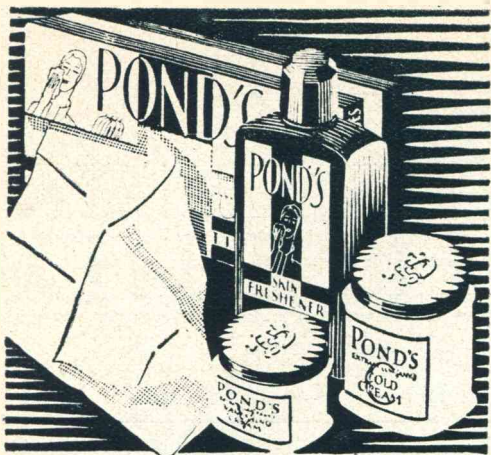
"Wat is er?" herhaalde hij haastig, tusschen twee bevelen in.

"Die man!" fluisterde zij. "Het was Dick Reeve! — Hij is bij me geweest — hij wil me mee terug nemen."

Jack knikte.

"Dick Reeve? Hoe wist hij —"

"Weet ik niet. Dat wilde hij niet zeggen. O,



POND'S COMPLETE METHODE VAN HUIDVERZORGING

BON Pond's brochure en een complete monstergedoeft bevattende 2 tubetjes Pond's Cold en Vanishing Cream, een flacon Skin Freshener en een pakje Tissues (tot een totale waarde van f 1.—) ontvangt U na inzending van 25 ct. porti aan Afd. 16 POND'S EXTRACT Co., AMSTERDAM

Naam:
Adres: 110



AAMBEIEN

In- en uitwendige, zoowel bloeddende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door de Aambeienzalf van Apotheek BOOM. Het jeuken bedaart spoedig.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje.

Kousen of ondergoed stuk?

Dat is geen zorg meer voor de praktische, moderne huisvrouw, die Listru gebruikt. Geen naald, geen draad, geen machine. Met Listru herstelt u kousen, sokken of tricot ondergoed vlug, gemakkelijk en vrijwel onzichtbaar. Bovendien héél goedkoop. 60 Kleuren. Echt iets voor de praktische vrouw!

LISTRU

Waar u kousen koopt, kunt u Listru kopen.

Neem eens een kous of sok mee of een stuk defect tricot ondergoed, men zal het gat gaarne voor u repareren met Listru.

Importeurs: G. v. WEES & WEISS, Zeist

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM” Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

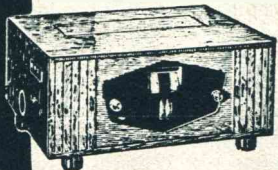
Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

Doelmatige publicatie!

EEN
BEVESTIGING
VAN
UW zaak!

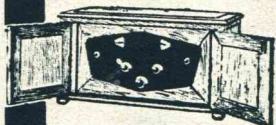
WELK VAN DEZE DRIE?

Welk van deze drie Hollandsche N. S. F. producten mogen wij eens bij U thuis demonstreeren?



De Hilversum 3?

Het toestel dat U een krachtige ontvangst geeft van alle Europeesche zenders van betekenis? Prijs slechts fl. 135.—



De N. S. F. 4?

Het toestel met de bijzondere eigenschappen? Prijs slechts fl. 155.—



of de Hilversum 5?

Het méér dan bijzondere N. S. F. product, het toestel en luidspreker ineen, met de „super-inductie”-schakeling. Prijs fl. 275.—

Gratis demonstratie door:

N.V. INSTRUMENTHANDEL
v. b. Fa. P. GEERLIET
Radio Technisch Bureau
Oude Spiegelstraat 3

en Technisch Bureau
DUYVENÉ & REMMERS
1e v. Swindenstraat 47-49
Filiaal Nassaukade 379



Charlotte Susa zegt: „NUR-BLOND” is het ideaal voor ons Blondines.”

Nieuwe Shampoo voor BLONDINES!

voorkomt het donkerder worden.

Laat niet toe, dat Uw mooie blonde haar aan schoonheid verliest, dat de glans en kleur vermindert. Het van nature teere blonde haar vereischt bijzondere zorg! In „Roberts NUR-BLOND” vindt U eindelijk de speciale Shampoo voor Blondines, die niet alleen het blonde haar de natuurlijke goudglans doet behouden, maar ook verkleurd of donker geworden haar weer de oorspronkelijke lichte goudkleur terug geeft. „Roberts NUR-BLOND” laat geenerlei bestanddelen achter, die blond haar donker en glansloos maken. Het bevat geen verfstoffen, geen schadelijke bleekmiddelen, geen henna. Reeds de eerste proeven toonen de verrassende uitwerking aan: het haar wordt zacht als zijde, krijgt een prachtige gouden glans en een aangename geur. Meer dan een miljoen Amerikaansche dames en ook honderdduizenden Duitse Blondines gebruiken NUR-BLOND met uitstekend resultaat. Indien de uitwerking niet aan de hoogste verwachtingen beantwoordt, geld terug! Overal verkrijgbaar. Neemt nog heden een proef.

ROBERTS NURBLOND

(in Amerika bekend onder den naam „Blondex”)
De Shampoo voor Blondines

Alleen-Vertegenwoordigers voor Nederland: Firma B. Meindersma, Den Haag, Westerbaanstraat 154/158

PIANO'S

Het Instrument, dat U zoudt willen bezitten, bevindt zich in onze voorraad. Komt U eens kennismaken?

Vraag
catalogus

BENDER

PIANO'S-VLEUGELS-RADIO-GRAMOFOONS

AMSTERDAM Spui 12, h. N. Z. Voorburgwal

ROTTERDAM - ARNHEM - BREDA - LEIDEN



Een mooie huid door schoone, zuivere poriën!

Een schoone huid betekent niet altijd schoone poriën. Zeep en water maken de huid wel schoon, maar zij kunnen niet de onderliggende poriën reinigen. Poriën kunnen verstopt raken door vetafscheidingen. De juiste manier om ze schoon te houden is een weinig Radox in het waschwater te mengen. De zuurstof, die Radox vrij maakt, zal Uw poriën openen en de zuiverende zouten in Radox zullen alle opgehoopte onzuiverheden oplossen. Nu kan Uw huid weer „ademen”; zij wordt weer zacht en soepel. En het natuurlijke gevolg is een ongekend zuiver, aantrekkelijk teint. Radox is heerlijk geperfuméerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 1.25 per pak. Een pak is toereikend voor verscheidene weken. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C. Voor Indië verkrijgbaar bij de Firma J. v. Gorkom en Co., Djocja, en hare Filialen.

N.V. MAGAZIJN

DE BYENKORE

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.



DEN HAAG



ROTTERDAM



AMSTERDAM

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM



Negerkoningen uit Soedan op het Britsche vliegveld te Kand, de hoofdstad van Noord-Nigeria.

Mr. Gordon, hij weet waar u bent — hij zoekt u — ik heb hem om den tuin geleid — die kleeven van Miss Woods —"

Jack knikte. En de eerstvolgende oogenblikken had hij weer alle aandacht nodig voor zijn werk.

"Hij zal u zeker vinden! U moet vluchten! Om 's hemelswil, ga toch dadelijk weg! U weet hoe gevaarlijk het is — hoe vrééselijk gevaarlijk —"

Jack vond een oogenblik tijd om haar aan te zien.

"Waar heb je 't toch over, Kate?" vroeg hij verbaasd. "Waarom zou ik vluchten?"

"Hij weet het!" fluisterde zij op zachten toon. "Hij weet het! — Hij dreigde — als ik niet met hem mee ging — O, waarom doet u net of u me niet begrijpt?"

"Hoor eens hier, Kate," zei Jack haastig, tusschen twee commando's in, "je hebt het er al eens meer over gehad, dat ik in gevaar was, en ik weet absoluut niet wat je bedoelt! Waar dreigt Dick Reeve eigenlijk mee?"

Zij kwam zoo dicht bij hem, dat haar lippen bijna zijn oor aanraakten.

"Hij — hij weet wat er — dien avond in het bosch van Vancourt is gebeurd! — O, waarom gaat u toch niet weg, nu het nog tijd is? — O, nu is het al te laat — te laat!" Zij brak af met een snik. "Daar is hij! Kijk!"

Jack keek in de richting, die ze hem aanwees en zag Dick Reeve, die, over balen en kisten springend, op hen toe kwam. Jack zag dat het gezicht van den man rood was en zijn oogen met bloed belopen waren. Hij dacht eerst, dat Dick Reeve dronken was, maar toen hij dichterbij kwam en hij zag hoe de oogen van den man heen en weer gingen tusschen hem en Kate, begreep hij opeens, dat Dick jaloersch op hem was. Kleinigheden, die hij in Vancourt had gehoord, maar die hem toen niet waren opgevallen, kwamen nu in zijn herinnering. Dick Reeve had Kate lief en natuurlijk meende hij nu, dat ze met hem was weggelopen.

Het zou altijd moeilijk zijn geweest om Dick Reeve te overtuigen van de waarheid, maar onder de gegeven omstandigheden, met de heen en weer zwaaiende kraan en al de mannen die daar bij hem werkten was dat zeker onmogelijk. Jack voorzag moeilijkheden. Op Dick Reeve's donker gezicht stonden moordgedachten — en Kate stond naast hem te kreunen van angst. Maar toen Dick Reeve nu, als een dulle stier, op hem aan kwam rennen, knikte hij hem toe met een vriendelijken glimlach.

"Zoo, Reeve, hoe gaat het? Kom niet te dicht bij, — dat ding zou je 'n leelijken klap kunnen geven!"

Dick Reeve bleef juist intijds stilstaan om te voorkomen, dat hij een slag tegen zijn hoofd kreeg en met gloeiende oogen keek hij naar Jack.

"De duivel hale je!" riep hij. "Nou heb ik je

gevonden — nou ontkom je me niet meer! Vooruit, kom mee, dan zullen we d'r om vechten als mannen! Maar jij bent geen man, jij leugenhond, die 'n meisje van huis weglokt! Kijk maar eens, wat je van haar gemaakt hebt!"

Hij wees naar de bevende gestalte van Kate, die half bewusteloos tegen een groote kist aanleunde, terwijl haar oogen angstig van den een naar den ander gingen.

Jack werd rood, maar zijn stem klonk heel kalm toen hij zei:

"Jij vergist je, Reeve — Klaar daar boven? — Jij vergist je leelijk — je hebt ons samen gevonden, maar dat is heel toevallig gekomen. Ik ben haar in Londen tegengekomen — „Vieren!" — en we hebben in hetzelfde huis gelogeerd, als goede kennissen — enkel als vrienden — Als je wacht tot ik hier klaar ben, zal ik je alles uitleggen —"

"Je denkt zeker, dat je me voor den gek kan houden?" zei Dick Reeve. "Je staat te liegen — je weet dat je liegt! Kijk maar eens naar haar! Als ze niets om jou gaf, waarom zou ze mij dan bedrogen hebben? Waarom zou ze dan niet met mij zijn mee gegaan, in plaats van naar jou te loopen? Ik weet wel waarom ze hier gekomen is — om je te waarschuwen! Maar nou is het te laat! Nou heb ik je te pakken! Vooruit kom mee en vecht tegen me, of ik roep hier hardop wat je gedaan hebt!"

"Ik zou dolgraag met je willen vechten, Reeve," zei Jack opgeruimd, "want ik geloof, dat er geen andere manier is om je weer bij je verstand te krijgen. Maar je ziet — op 't oogenblik kan ik hier niet vandaan. Als je 'n kwartier wil wachten, dan vecht ik graag 'n rondje met je, hoor!"

"Neen, neen!" smeekte Kate. "Niet doen!" Het zien van haar bezorgdheid voor Jack was te veel voor Dick Reeve. Hij sprong op een kist, schudde de vuist tegen Jack en schreeuwde:

"Die man is een moordenaar! Ik beschuldig hem van moord! Ik heb gezien, dat hij 't deed!"

Jack riep een van zijn bevelen; toen keek hij vlug naar Kate. "Is die man gek of dronken?" vroeg hij.

Bij al het geraas rondom had niemand, behalve Jack en Kate, gehoord wat Dick Reeve geroepen had. Jack's onverschilligheid maakte hem woest en met een vloek sprong hij op Jack toe. Die had juist een bevel gegeven en prompt zwaaide de kraan om en de ketting raakte Dick Reeve, die, blind van woede, nergens op lette en nu omver geslagen werd. Het gebeurde zoo plotseling, dat alleen Jack en Kate er iets van gezien hadden. Het was Jack op dat moment niet mogelijk zijn post te verlaten, want daardoor zou hij vele levens in gevaar hebben gebracht. Dus bleef hij staan en hij hield Kate terug, die weg wilde loopen. Zoodra de kraan tot stilstand was gekomen, liet Jack echter even ophouden met het werk.

Dick Reeve was nergens meer te zien; maar Jack vermoedde dadelijk wat er was gebeurd; de man was door den zwaren ketting meegesleurd het water in. Op dat oogenblik zag hij hem boven komen en Jack dook onder om hem te redden. Dick Reeve kon niet zwemmen en zoodra hij Jack zag, trachtte hij zich aan hem vast te klampen; maar Jack stiet zijn arm weg en greep hem van achteren bij z'n jas vast. Toen zag hij, dat Dick Reeve een bloedende wonde op het voorhoofd had en op dat zelfde oogenblik voelde hij, dat de man het bewustzijn verloor. Met groote moeite bracht hij hem aan land.

Jack had eenigen tijd nodig om weer bij te komen en Dick Reeve lag geheel bewegingloos. Toen Jack weer spreken kon, vroeg hij dadelijk: „Is hij dood?"

Men zeide hem, dat Dick Reeve leefde, maar dat hij blijkbaar ernstig gewond was. Jack schudde het water van zich af; er werd een brancard gebracht voor Dick Reeve en er kwam iemand van de havenpolitie. Veel drukte werd er niet gemaakt, want in de havens komen dergelijke incidenten dikwijls voor. Dick Reeve kwam weer tot bewustzijn en Jack en Kate reden met hem mee naar het ziekenhuis. Hij opende nu en dan de oogen en keek van den een naar de ander, met een vreemde uitdrukking op zijn gezicht, maar hij zei niets.

Jack begreep de gevoelens van den man; het is niet aangenaam zijn leven te danken te hebben aan iemand die men wantrouwt en haat.

"Dag Reeve," zei hij, even zijn koortsige hand in de zijne nemend. „Ik moet nu weg, maar ik laat je in goede zorgen achter. Ze zullen me van hier laten weten hoe 't met je is. En maak je niet ongerust over Kate," voegde hij er veelbetekenend bij. „Ik breng haar terug naar haar vader. Zorg jij nou maar, dat je gauw weer beter wordt."

Toen hij weer buiten was met Kate, zei hij: „Als we thuis zijn, moet je me eens precies vertellen wat dit allemaal beteekent, als het tenminste iets beteekent! We zullen 'n taxi nemen, dan hebben we net nog tijd om den trein te halen."

"Gaat u naar — naar Vancourt?" vroeg ze ademloos, met verbazing en angst op haar bleek gezicht.

"Ja, Kate, ik ga naar Vancourt!" zei hij grimmig.

Er werd niet meer tusschen hen gesproken eer ze thuis waren, zich verkleed hadden en Jack bij haar kwam in de zitkamer.

"En vertel me nu eens, Kate," zei hij, „was Dick Reeve gek, of bedoelde hij werkelijk iets met wat hij zei?"

Zij scheen eerst niet in staat om te spreken; toen keek ze hem zielig aan.

"U weet toch wel?" fluisterde zij. „Gebeurde er dan niets, dien avond toen u wegging? — Toen u in 't bosch was — ik zag u met uw handen vol bloed — u had uw geweer in 't bosch laten staan —"

Jack staarde haar niet-begrijpend aan.

"Wat zou er dan gebeurd zijn?" vroeg hij na een poosje. „Ik heb er geen flauw idee van wat je bedoelt. Die arme Dick Reeve zei iets over moord. Wat voor moord? Daar zou ik toch van gehoord moeten hebben!"

Zij stond op, de handen tegen haar hart gedrukt. „Weet u er niets van? Is er dien avond niets gebeurd? O Goddank, Goddank! Neen, ik zeg niets meer. Ja, ik ga met u mee — ik ga dadelijk mee naar Vancourt!"

Jack wist nog steeds niet, hoe hij het had, maar hij knikte en keek op zijn horloge.

"We hebben net nog tijd om den trein te halen," zei hij. „Miss Woods gaat ook met ons mee." Hij zag aan Kate's gezicht, dat ze begreep waarom hij Miss Woods meenam — om de verdenking betreffende Kate en hem den kop in te drukken.

Miss Woods kwam beneden, netjes gekleed en zonder rouge op haar wangen en gedrieën vertrokken ze naar Vancourt.

VEERTIGSTE HOOFDSTUK

Esther lag den heelen nacht wakker met de gedachte, dat ze Vancourt nu verloren had, dat Jack Gordon Sir John Vancourt was, de rechtmatige eigenaar, en dat zij weer in Islington zou gaan wonen om pianolessen te geven.

Dat alles was al erg genoeg, maar de wijze waarop ze van Jack afscheid had genomen maakte alles nog erger. Het scheen haar toe, dat ze alles

gemakkelijker zou hebben kunnen dragen, als hij berouw getoond had, maar hij was enkel boos geworden.

De arme Miss Worcester raakte heelemaal van streek, toen Esther zei, dat ze met den trein van tien uur naar Vancourt zouden terugkeeren. Zij smeekte om eerst nog 'n paar uurtjes te mogen winkelen, maar Esther schudde het hoofd en op den bepaalden tijd zaten de beide dames in den trein.

Esther had naar Mr. Floss getelegrafeerd met verzoek den volgenden ochtend op *Vancourt Towers* te willen komen en ze had eveneens getelegrafeerd naar Selby Layton en Mr. Coverdale. Onderweg naar huis trachtte ze haar toekomst te bepalen, want ze vermoedde, dat Selby Layton zijn verlovings met haar wel zou willen verbreken wanneer hij hoorde, dat ze niets meer bezat — en dat vermoeden veroorzaakte haar geen spijt. Ondanks al die overpeinzingen wist ze echter Jack Gordon niet uit haar gedachten te verdrijven.

„Je bent zoo stil, lieve,” zei Miss Worcester. „Maar dat verbaast me absoluut niet! Zoo'n reis van holderdebolder, daar moet iedereen wel mee van worden. Ik begrijp niet hoe je er bij komt om op die manier heen en weer te reizen naar Londen — alsof je profiteeren moest van een buurtverkeertje!”

Esther glimlachte droevig.

„Misschien komt er nog wel eens 'n tijd dat we blij zijn met 'n buurtverkeertje voor 'n dagje uit, tante,” zei ze, terwijl ze zich afvroeg hoe ze ooit den moed zou kunnen vinden om de oude dame het slechte nieuws te vertellen.

„Praat toch niet zoo'n onzin, Esther! Je moest je schamen,” zei ze op bestraffenden toon.

„Och, tantetje, in deze tijden kan er zoo veel gebeuren! En stel nu eens, dat — dat die neef van Sir Richard nog in leven bleek te zijn, en — en — de eigendommen opeischte?”

Miss Worcester keek haar aan.

„Je moest heusch eens naar 'n dokter gaan, lieve Esther,” zei ze. „Je bent al 'n heelen tijd anders dan gewoon en nu praat je zoo vreemd, dat ik me heusch ongerust over je maak.”

Met een zucht zag Esther af van haar poging om het slechte nieuws te vertellen.

Toen ze de breede oprijlaan van *Vancourt Towers* inreden, keek ze met een gevoel van verlies naar het groote gebouw. Het was heerlijk geweest hier te mogen heerschen en met volle handen te kunnen uitgeven. Zou Kate Transom hier nu komen regeren in haar plaats?

Palmer overhandigde haar een briefje van Mr. Floss. In enkele regels deelde hij haar mede, dat hij zijn toestemming had gegeven voor het dainieren van *Hawk's Pool*. Het briefje was, een uur nadat zij naar Londen was vertrokken, bezorgd. Esther legde het terzijde, met de gedachte, dat het haar nu niet meer aanging wat er al dan niet met *Hawk's Pool* gebeurde.

Dien nacht sliep ze goed, maar ze droomde voortdurend van Jack Gordon. Zij sliep door tot Marie haar kwam wekken en later dan gewoonlijk kwam ze beneden aan de ontbijttafel. Ze zat nauwelijks aan tafel, toen Mr. Floss voorreed.

Esther zei, dat ze terstond bij hem zou komen en al spoedig begaf zij zich naar de bibliotheek.

Mr. Floss liep op en neer in de bibliotheek en toen hij zich tot haar wendde, zag Esther, dat hij zeer opgewonden was.

„Goeden morgen, Miss Vancourt,” zei hij, „Ik

ben vroeger gekomen, dan u gezegd hebt, maar — bent u ziek?” viel hij zich zelf in de reden.

„Heelemaal niet,” zei ze, „maar ik ben, zooals u aanstonds zult begrijpen, wel wat opgewonden. Ik zal 't u meteen maar vertellen, Mr. Floss, ik — ik heb ontdekt, dat de neef van Sir Richard nog in leven is en dat ik niet langer de meesteres ben van *Vancourt Towers*.”

Hij staarde haar aan, doch scheen niet zoo verbaasd en opgewonden te zijn als Esther meende te mogen verwachten.

„U schijnt niet erg verwonderd te wezen,” zei ze eenigszins gepiqueerd.

„Pardon,” zei hij. „Wat bedoelt u? Neem me niet kwalijk, maar ik ben heelemaal van streek — voor den eersten keer in m'n leven, geloof ik. De kwestie is, dat er iets gruwelijks ontdekt is — Wat zei u? Sir John Vancourt niet dood?”

Hij staarde haar nu, in uiterste verbazing, aan.

„Ja, maar vertel me eerst wat er gebeurd is. Wat is er ontdekt?” vroeg Esther met een plotse ling voorvoelen van onheil.

Mr. Floss liep op een stoel neer.

„Laten we liever gaan zitten, Miss Vancourt,” zei hij. „Het spijt me, dat ik het u vertellen moet, maar u moet het toch weten en dan kunt u 't misschien beter van mij hooren dan van 'n ander. U hebt toch m'n briefje gekregen over *Hawk's Pool*?”

Esther knikte ongeduldig.

„Wel, ze hebben er geen gras over laten groeien. Vanochtend vroeg hebben ze mannen gestuurd om den poel te onderzoeken en — en terwijl ze daarmee bezig waren vonden ze — gaat u liever zitten — deden ze een gruwelijke ontdekking — in 't kort: ze — ze vonden een lijk.”

(Wordt voortgezet.)



Panorama van de stad Kano (Nigeria).

Tegen
verkoudheid:
ASPIRIN
eenig op de wereld



Tegen
verstopping:
ISTIZIN

Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

In 1932 is alleen de slanke dame chique

Het geeft niets, iets anders te beweren. De komende mode verlangt ook slankheid. De dame, wier vormen slechts een onbeduidendheid te rond zijn, is niet volmaakt chique en naar de mode.

Het is misschien onrechtvaardig, dat verstand en geest niet alles zijn, maar waarom zich erover ergeren, dat men die onnoozele kilogrammen te veel weegt?

Wordt slank! Dat kunt u heel gemakkelijk. Het preparaat, dat Facil-pastilles heet, wordt gegarandeerd onschadelijk te zijn en vereischt geen diët.

Facil-pastilles zijn verkrijgbaar in de apotheken en drogisterijen à f 3.— per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken. Gebruiksaanwijzing, tabel van normaal gewicht en referentiën van personen, die door het gebruik van Facil-pastilles slank geworden zijn, zijn aan iedere buis toegevoegd.

Stillen de hoest

MIJNHARDT'S
SALMIAK-TABLETTEN

Doozen 20 en 30 ct. Bij Apoth. en Drogisten

Maken los

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren
is....
winnen!

BREUKLIJDERS



Dit is
C. H. SCHOLTE,
die, na 22 jaar breuk-
lijder te zijn geweest,
zichzelf enduizenden
anderen van breuk-
lijden bevrijdde door
zijn nieuwe uitvinding
van het **PATENT**
LUCHTAPPARAAT.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt
kosteloos om het boek met afbeel-
dingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders
opdringen, want even goed of beter
bestaat er niet.

Zijt gij reeds abonné van
dit blad?... Zoo niet,
abonneert U nog heden!

„'n Pracht middel - dat Sanatogen" - zei mijn dokter.



Sterk lichaam en Zenuwen met Sanatogen.

„Mijn dokter raadde mij Sanatogen aan ('n
pracht middel, dat Sanatogen, zei hij.)

Nu, na drie weken is het resultaat zóó, dat
ik er niet dankbaar genoeg voor kan zijn.
Mijn energie is terug gekomen, ik kan weer
alles eten en ik heb een levenslust terug ge-
kregen, die mij zelf verbaast" -
schrijft een enthousiast Sanatogen-gebruiker.

Ook gij zult verrast zijn over de snelle toeneming
van Uw zenuwkrachten met Sanatogen. Begin nog
vandaag Sanatogen te gebruiken.

SANATOGEN

Het Zenuwsterkend Voedsel.

In alle Apotheken en Drogisterijen vanaf fl. 1.- per bus.



Nivea: Doozen van 15 tot 90 cts. / Tuben van 35 en 55 cts.
Nivea-Olie: Flesschen van 75 en 120 cts.

Beschermt Uw huid

met NIVEA

opdat ze niet gaat springen of barsten. Wrijf de
huid niet alleen overdag, vóór het naar buiten gaan,
in, doch ook 's avonds vóór het naar bed gaan.
Het weefsel wordt veerkrachtig, de huid gezond
en sterk. Weer en wind zullen U niet meer deren.

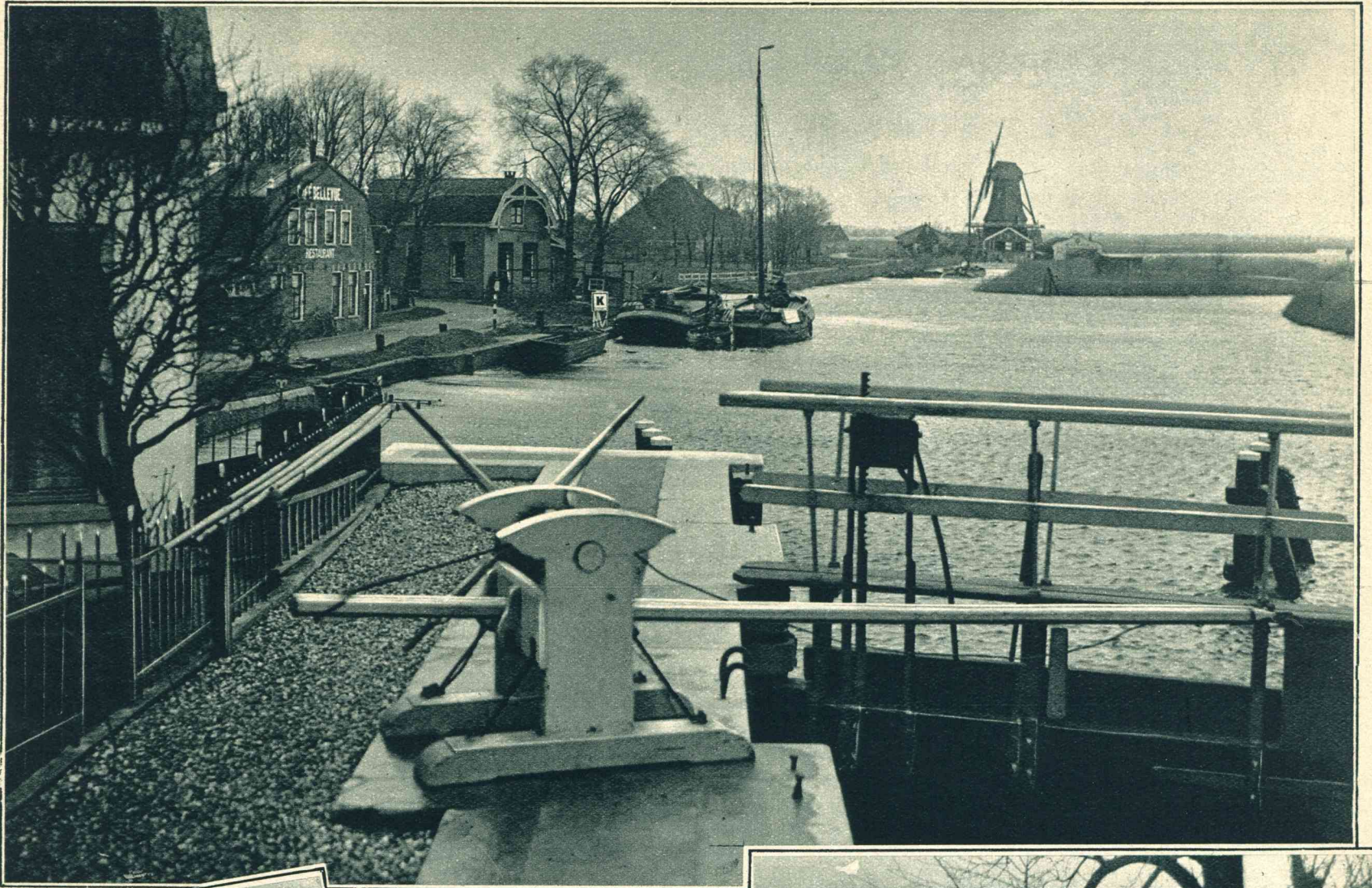
Het verschil met luxe cremes:

NIVEA: grootste werkzaamheid, niettemin goedkooper.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.



Voor lichaamsmassage **NIVEA OLIE**, vooral na het baden.



Bij de Zuiderzeesluizen te Monnikendam.



UIT ONS GEBIED

Het oude raadhuis te Jisp.

Oude Houtzaagmolen te Monnikendam.

Postkantoor en Damplein te Edam.



WINTER IN ZWITSERLAND

SPORTHOTEL "HOF AROSA"

1800 METER BOVEN ZEE

Het aangename en gezellige
Hotel in het centrum van de
sportplaats Arosa. - Volledig
pension vanaf Frs. 12.50

HAARDEN KACHELS

PRIJS VANAF f 80.— **ALLE MERKEN**
Keuze uit 100 soorten, ook
met onafbrandbare lak, com-
pleet geplaatst met onze
gepatenteerde Haardpijp

STOK'S MAGAZIJNEN

Wagenaarstr. 55-59 Hoofdweg 388
J. M. Coenensstraat 1 Papaverweg 7-7a

Betaling kan geregeld worden

Gemeente- en Rijkspersoneel speciale conditiën

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

Een aanhouder
wint....!

Geregeld
Adverteeren
is....
winnen!



Elken Maandagmorgen Het Amsterdamsch
Sportblad in uw brievenbus... en u leest
hoe uw club zich gehouden heeft... hoe
ze speelden... wie er uitblonken.

Alle uitslagen van den Amsterdamschen
Voetbal Bond en Amsterdamschen Volks-
Voetbal Bond staan erin, uitgebreid sport-
nieuws, interessante sportlectuur.

Abonneer u... maar f 2.— per half jaar!

**HET AMSTERDAMSCH
SPORTBLAD** 10 ct. per nummer
aan alle Amsterdamsche kiosken.

J.F. KIKKERT & ZN.
NIEUWE LEIJEESTRAAT 25
TELEFOON 4895 EN 4896
FABRIKANT VAN
BROUW — LAUWERBLOEMEN
BROUWEN EN REISWAGEN
HET ADRES VOOR MEER OMGEVINGSPREZEN

**HOTEL CAFÉ-RESTAURANT
„KRASNAPOLSKY“**
GEHEEL GEMODERNISEERD
DANCING
ZAAL VOOR
VERGADERINGEN EN BESLOTEN PARTIJEN

BROGMAN'S REISWAGENS
BROGMAN'S AUTOCAR-REISWAGENS
SPUIENSTRAAT 34 — 36, 1017 — AMSTERDAM

MIJ
Keel- en tand-
heelkunde
aan alle
kiosken

EEN WELDAAD
RAAD IN
HOOFDSTAD

DE HERRN-KAAT
KORTS PLEIN
1017 — AMSTERDAM

COUPON

Verzoek mij te noteeren als abonné op HET AMSTERDAMSCH SPORTBLAD
voor f 2.— per half jaar bij vooruitbetaling.

HANDTEKENING

ADRES

Aan de

UITGEVERS: 'T KASTEEL VAN AEMSTEL, N.Z. VOORBURG WAL 69-73, AMSTERDAM



Noordewinden, hagel- en sneeuwbuien

gieren door steden en dorpen. Menigeen ondervindt er de
gevolgen van, als: reumatiek, griep, steken in de zij, jicht,
stijve nek, verkoudheid en hoest. - Men bestrijdt deze ver-
schijnselen het allerbest met de warmte-opwekkende Thermo-
gène. De Thermogène wordt als een gewoon vel watten op de
pijnlijke plaats gelegd. Zij vervangt uitstekend papverbanden,
mosterdpleisters, linimenten, trekpleisters en andere koude-
verdrijvende middelen, waarvan zij wel de goede eigen-
schappen, doch niet de bezwaren bezit.

Bij alle apothekers en drogisten in dozen van 75 ct. en 45 ct.

GEEN HUIS IN HOLLAND ZONDER . . .

THERMOGÈNE



KOLA DALLMANN

Vraagt prospectus en gratis monster b/h Verkoopbureau v. Nederland
van DALLKOLAT — POSTBUS 679 — AMSTERDAM
Let op den naam KOLA DALLMANN, namaak bestaat.



UIT DE NIEUWE WERELD

HET CAPITOO VAN
SACRAMENTO IN CALIFORNIE

DE STAD AMSTERDAM
GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

Red. en Adm.: N.Z. Voorburgwal 262. Tel. 33170. Postrekening 97946. Abonnementsprijs: p. week 12½ cent; per kwartaal B11 VOORUITBETALING f 1.62½; per post ook voor Ned.-Indië f 1.75; Voor het overige buitenland f 2.25 of f 2.50; Losse nummers 15 cent. Voor advertentiën wende men zich tot de Administratie van dit blad. Al onze abonné's zijn gratis verzekerd tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 30.— tot f 2000.—)

OPLAGE BOVEN 90.000 EX.